

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aklaka

— Demirel hakkında
soruşturma açıldı. —

— «Açıl susam açıl!..»

MİLYON PAZARI İŞ BANKASINDA

Tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
İş Bankasında
toplayarak
"Milyon Pazarından"
siz de faydalanınız.
Bu büyük çekilişte
17 500 talihli
tam 17 MİLYON
lira tutarında
ikramiye kazanacak.

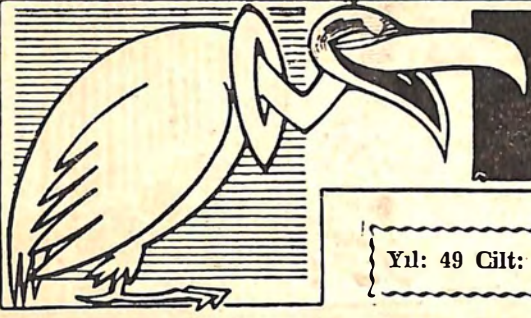
1 çekiliste
17
MİLYON

"Milyon Pazarı" Çekilişinde:

50
APARTMAN
DAİRESİ
50 ADET
100.000 TL.
100 ADET
10.000 TL.
300 ADET
5.000 TL.
1000 ADET
1.000 TL.
ve
16 000
talihliye
çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 21 Sayı: 50

* Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ *

1 Aralık 1971

* Fiyatı: 150 Krş.

İŞARET

SPOR konusunda bir gazetemizin düzenlediği ankete parti liderlerinin verdikleri cevaplar spor meraklılarından başka kimse-nin dikkatini çekemedi.

Oysa politikacılar politika dışındaki konularda daha rahat, daha içten, daha açıksözlü olabilir, alıştıkları kalıplarla lâfazanlık etmekten kendilerini kurtarabilirler. Spor anketinde de öyle oldu; liderlerden bazıları soruları cevaplandırırken ara sıra ağızlarından doğru dürüst sözler kaçırdılar.

Bunların bizce en ilgi çekicisi, AP Genel Başkanının şu sözüydü:

— Hangi alanda ileriyiz ki sporda ileri olalım?

Çok yerinde, çok doğru ve gerçekçi bir görüştür bu. Üstünde düşünüp hakkını verebilirsek toplumumuzun durumunu daha akla yakın ölçülerle değerlendirme olanağına kavuşuruz.

«Birbirine borularla bağlı kaplardaki su seviyesi» benzetmesini belki duymuşsunuzdur: Nasıl o kaplardaki su, değişik yüksekliklere çıkamazsa; bir toplumun birbiriyle bağlantılı alanlarındaki gelişme derecesi de ortak bir seviye tutturur. Kişisel başarılar zaman zaman alanlardan birinin düzeyinde kabarma yaratır gibi olsa da bu geçicidir: Dalga durulunca genel yüksekliğin yine bir ortak çizgi tutturduğu görülür.

Ekonomisi, teknolojisi, eğitimi, sanatı, basını, tıbbi, hukuku, şusu busu geri bir toplumun sporda genellikle ileri olması imkânsızdır. Bir iki atleti şu ya da bu spor dalında dereceye girebilse bile o ülke olimpiyatta ön sırayı tutturamaz.

Türkiye'ye gelince...

Bizde kendi alanındaki başarı derecesini dünya ortalamasıyla kıyaslamak pek az kişinin aklından geçer. Ama sık sık dış karşılaşmalara katılmak zorunda bulunan sporcularımızın aldıkları sonuçları eleştirirken çoğumuzun meraklarındanır.

Düşünelim:

İngiltere'deki bir meslekdaşının sağladığı hizmetlerin yarısını bile kendi yurtdaşlarına sunamayan bir avukatımız, bizim milli takım İngiltere'ye yenilince bağırıp çağırması başlarsa, öfkesini haklı görebilir miyiz?

Süleyman Demirel işte bu tutarsızlığa parmak basmak için genel geriliğimize işaret ederken doğru bir söz söylemiştir.

Ancak gerilikten yakınmaya herkesin hakkı vardır, bir zümre hariç: Yurdu gerilikten kurtarmak için ellerinde geniş çaplı imkânlar bulunduğu halde o fırsatı gereğince değerlendirmemiş ve değerlendirmemekte olanlar.

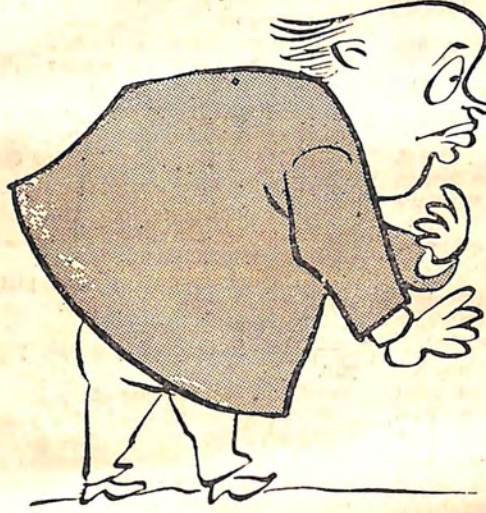
Bay Demirel o zümreye girer mi?

Ya da soruyu biraz genişleterek şöyle soralım:

Profesyonel politikacılarımız Türk toplumunun ortak gelişme çizgisine olsun ulaşabilmiş mi, yoksa acayip bir başarısızlık örneği vererek en düşük dereceli sporcularımızın bile gerisinde mi kalmışlardır? Özellikle Demirel tipi yöneticiler, memleketi genel gerilikten kurtarmak için ne yapmışlardır?

Demirel, «Biz kasketi ve kasketliyi savunmaya devam edeceğiz» dedi.

— Gazeteler —

— Sen onu külâhuma anlat!..

«Hiçbir şey» demek insafsızlık olur elbette. Yollar, köprüler, binalar, limanlar, barajlar ve benzeri tesisler ortadadır. Milli gelir ve üretilimde de gelişmeler vardır. Bunun çok şey olduğunu sağduyu sahibi hiç kimse inkâr edemez.

Öyleyse bugün neden bu haldeyiz?

Niçin bunalımlardan kurtulamıyor, dünyadaki hızlı kalkınma yarışına olanca gücümüzle katılacak yerde hep yolumuzu şaşırıp bocalıyoruz? Bunun basit cevabını hemen verebiliriz:

— En özgür görünen düzende bile çağdaş düşüncelerin ülkemize yayı-

lıp toplum içinde soğukkanlılıkla tartışılması baltalanmış, vatandaşlar kabaca tertipler ve ters propagandalarla birbirine düşürülmüştür.

AP Genel Başkanının bir başka sözü bize bu gerçeği bir kere daha hatırlattı. Bayram sabahı Genel Merkez önünde kendisini selâmlarken kasketini çıkaran bir partiliye şöyle dedi Demirel:

— Kasketinizi çıkarmayın! Kasket, halkın işaretidir. Biz kasketi savunmaya devam edeceğiz.

Bu memlekette 1960 öncesi yıllarda o türlü sözler söyleyen bir kişinin kodesi boylaması isten bile değildi. Çünkü o zamanlar kasket, halkın işareti olmanın yansıma solculuğun da sembollerinden sayılırdı. Solculuk ise uzun yılların propagandaları yüzünden kamuoyuna Şeytanla akrabalıktan farksız görülür durumdaydı.

Süleyman Demirel'in iktidar yıllarında elaltından ama ısrarla piyasaya sürülen kasket propagandasının ne olduğunu hatırlarsınız:

— Solcuların isteği, kadınları orta malı yapmaktır. Onların dilediği düzende bir koca evine döndüğü zaman yatak odasının kapısına asılı kasket görürse içerde başka erkek bulunduğunu anlar, tersyüz edip gider.

Bir ülke için en ayıp ve en tehlikeli gerilik 1971 yılında sınırlarının içinde hâlâ böyle deli saçmalarının geçer akçe olabilesidir. O ülkede elbette insanlar gırtlaklaşmaktan kurtulamazlar kolay kolay.

Neyse, anlaşıyor ki Bay Demirel olsun o biçim propagandaların etkisinden sıyrılmaya başlamış. Hep birlikte her türlü gerilikten kurtulma yolunda bu da ileri bir adım sayılır.

Zararın neresinden dönülse kârdır.

AKBABA

AKBABA 50 YAŞINDA

Elli yıl demek, en azından Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yaşı demektir.

«29 Ekim 1923» AKBABA'nın sayfalarında kayıtlıdır.

AKBABA, elli yıldan bu yana sürüp gelen hayatında, sadece bir mizah dergisi olarak kalmamış; bu elli yılın ülkemizi, dünyayı ilgilendiren çeşitli aktüalitelere üzerine de ciddiyetle eğilmiştir.

İşte, AKBABA'nın 50 yıldır olaylara bakışının kronolojik panorasını tarihi yazılarla

ELLİ YILDAN

başlığı altında gelecek sayımızda okurlarımıza sunacağız.

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI

1971 - 1972 YARIŞMASI

Yine 50. Yıl Özel Sayımızda :

ÜNLÜLERLE RÖPORTAJ

Bu yazı dizisinde, duygu ve düşünce dünyamızın ünlü imzalarını bulacak, mizah üstüne fikirlerini okuyacaksınız.

BİZİM TAKIM

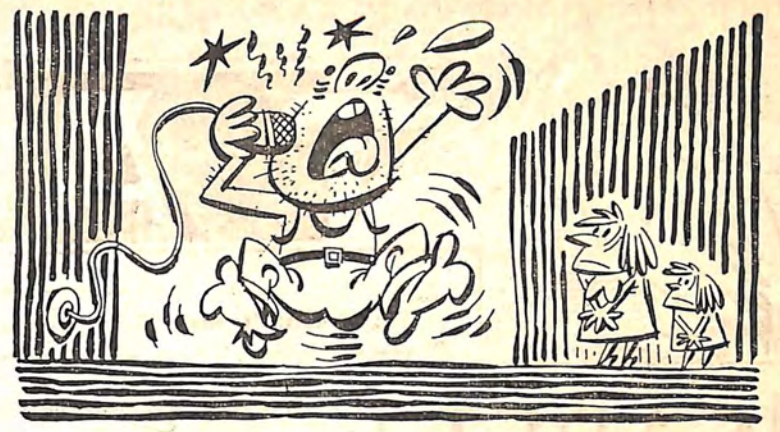
Hürriyet Gazetesinin değerli yazarı Necmi ONUR bu röportaj dizisinde sizlere «AKBABA AİLESİ»ni yakından tanıttacak.

50. Yılda yine buluştuk...

Ünleri sınırlarımızı aşan karikatürcülerimizden ÇETİN Yalçın, DOĞAN Ferruh, SELÇUK Turhan, TÜBLEK Nehar, YAŞAR Tonguç AKBABA'nın 50. Yılı için çizdiler.

Gelecek hafta 16 sayfa ilâveli

50. YIL SAYIMIZDA

GEÇENLERDE bizim emektar traş makinası bozuldu. Gerçi şimdi, onu bir kenara atıp jiletlerin içinde çıkan paralarla zengin olmak da var ya, biz yine bu zenginliğe boşverip, zamandan kazanalım diyerek aldık traş makinasını bir ustaya götürdük... Adam, makinanın içini söktü, çıkardı... Sağına baktı, soluna baktı, hum etti, haam etti, sonra:

— Olur ama kardeşim, elli liranı alırım, dedi.

— Almasına al amma usta, şöyle eskisi gibi olsun, olmaz mı? dedim. — Efendim, biz burada sanat satıyoruz, hokkabazlık değil, elbette siz bu parayı makinanızın eskisinden daha iyi olması için veriyorsunuz...

Adamın elli lirasını peşin uzattım. İki gün sonra da makınayı almaya gittim. Dersiniz adam, traş makinası değil, Aya giden bir füzenin en önemli yerini tamir etmiş. İşte o pozla uzattı bana makınayı:

— Buvrun, dedi, sakın kurcalamayın. Ben makina kurcalayanlara çok kızarım. Makina makınadır kardeşim. makina affetmez, makina hatâ kabul etmez, makina yalan söylemez... İnsanlara benzemez makina...

— Benzemez ustacığım, benzemez. — Benzemediği için de, insanlara yapılan şey makinalara yapılmaz. Bakın şayet kurcalayacak olursanız, makinanızı tekrar elime almam, anladınız mı?

— Anladım ustacığım, anladım...

Eve geldim. Makinanın fişini prize taktım. Sigorta gücü dedi patladı. Bizim kızın fizikî biraz kuvvetlidir. tıttı bu kez sigortanın telini azıcık kalın bağladı. bu kez de çok şükür tüm mahalleyi karanlıkta bıraktık.

Şimdi alıp makınayı tekrar aynı ustava götürsem. adam öyle nutuklar çekti ki bize daha önceden. belki de daha dükkânın kapısından kovalar. Onun için devrîsi günü makınayı alıp başka bir tamircinin kapısından aldım. Adam, avnısı devlet dairelerinin otoriter müdürlerinden, bir müddet önündeki isten başını hiç kaldırmadı. neden sonra:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Hiç. dedim elimdeki makınayı göstererek. bozuldu da ustacığım...

— Verin bakalım!

— Buvrun!

Başladı makinanın kılıfını sökme. ye Makinanın içi ortava çıkınca kasklarını öyle bir çatış çatış ki bana:

— Bu ne! dedi.

— Hiç ustacığım, şey, traş makinası. dedim...

— Ben size onu sormuyorum...

Bunu neden kurcaladınız ha? Kurcalamaya hakkınız var mı efendim?..

Kanun kıymalı. kanun. Avnısı Amerika gibi avnısı Almanya gibi. kimse huzulan bir sevine elini süremeyecek. ancak ona tamircisi el sürebilerek. Reşendiniz mi yâni beyefendi vanttığınız?

— Sev ne vanmısım efendim?

— Kurcalamıssınız...

İkına sıkıla:

— Sev efendim. haska bir usta tamir etmişti de dedim.

— İteta mi. vâni bunu daha önce başka bir usta mı tamir etmişti?

— Evet efendim.

— İlan be sınılara bak be. bunlar traş makinası değil. et makinası hito tamir edemezler amma ne de. mehi ki memlekette kanun yok. ehliyet kıvacaksin efendim ehliyet, edereksin imtihanını. tamam. bu adam traş makinası tamir edebilir,

bu adam radyo, buzdolabı tamir edebilir, diyeceksin. Her önüne gelen, eline tornavidayı penseyi alıp onu bunu kurcalarsa, bu memleket batır vallahi. Haklı değil miyim efendim?

— Haklısınız ustacığım...

— Elbette haklıyım... Şuna bak yahu, şuna, hiç bu tel buraya bağlanır mı? Sonra çarkına da ters takmış... Yahu vallahi insanın deli olacağı geliyor be, bak şu hayvanın yaptığı işe!...

— Yaa yaa hayvan işte usta...

— Efendim hayvan da değil, ben zamanında bir sirk gelmişti, orada motosiklete binen ayı görmüştüm, bunlar ayı kadar bile olamıyorlar be...

— Ayı kadar olamıyorlar ustacığım...

— Bırakın makınayı, yarın gelin alın!... Yalnız elli liranızı alırım...

— Olur ustacığım...

Bıraktım makınayı oraya... Devri si günü gittim almaya. Adam hemen makınayı taktı prize, çalıştırmaya başladı:

— Bakın bakın, ustasının eline geçince nasıl çalışıyor? dedi.

— Yaa yaa maşallah ustacığım, maşallah. şayet sizin gibi ustalar da olmasa, hani ya batır memleket...

— Sakın ha, sakın kurcalamayın...

Zaten ben tamir ettiğim bir âleti tekrar açınca hemen anlarım kurcalanmış mı, kurcalanmamış mı? Şayet kurcalanmışsa, karşımdaki babamın oğlu olsun, ağzıma geleni söylerim... Çünkü neden, ben burada sanat icra ediyorum, lâf ebeliği değil...

— Haklısınız ustacığım...

Aldım gittim traş makinasını eve... Gerçekten güzel çalışıyordu, şöyle bir yüzüme değdireyim dedim... Aman Allah, sen misin değ-

diren, traş makinası değil, sanki zımpara taşı. Üstelik binlerce cımbızlı bir zımpara taşı. Yüzümün nesine değiyorsa yakıp kavurmak bir yana, kılları bir bir yolup atıyor... Hemen daha ceketimi çıkarımdan koşup gittim ustanın yanına:

— Ustacığım, dedim, şey, biraz şey olmuş da...

Kaşlarını çatıp:

— Kurcaladınız mı yoksa? diye sordu.

— Yok ustacığım yok, yalnız çok şey, hani yüzüme değdirince gözümün önünde şimşekler çakıyor da...

— Ceryan mı kaçırıyor?

— Yok ustacığım, şey gibi, hani nasıl diyeyim, sanki cam yontar gibi insanın yüzünü yontuyor da...

Aldı eline makınayı. Fişi prize taktı, kendi suratına sürdü:

— Bu mu? dedi.

— Evet o, dedim. İşte öyle yapıyor.

— Bana bir şey yaptığı yok...

— Vallahi benim gözümde yaşlar getiriyor evde.

— O kadarlık olur kardeşim, bunun adı üstünde makina. Siz traş olmadan önce ne sürüyorsunuz yüzünüzü?

— Hiçbir şey...

— Olmaz, olmaz... Traş makinasıyla traş olmanın bir usulü vardır kardeşim, ah ah zaten tüm suç biz insanlarda, makinanın dilinden anlamıyorlar ki...

— Anlamıyoruz ustacığım, anlamıyoruz...

— Efendim, önce yüzünüze şöyle bir yağlı krem sürceksiniz, ondan sonra alacaksınız elinize bir tutam pudra...

— Pudra mı?

— Pudra ya... Sonra pudrayla bir güzel ovacaksınız yüzünüzü, onun ardından tekrar biraz krem, tekrar pudrayla ovma, bakın ondan sonra sizin yüzünüzü nasıl traş eder bu makina... Buyrun buyrun bu makinanın hiçbir şeyi yok...

Aldım, tekrar gittim eve... Pudra, krem değil ya, yüzümü tutup tereyağının içine batırsam hayrı yok, değdiği yeri kavurup atıyor... Eh artık, tutmuş bu iş için elli birine, elli lira ötekine, yüz lira para vermişiz, ne yapalım, başladık böyle traş olmaya. Ben artık traş makinasını yüzüme sürmeye başladım mı, ahlal oflar, yandım anamlar arasında traş oluyorum. Zavalı çocuklarım da, ben böyle aaah anaaam, vay babaaam diye ciyak ciyak bağırdıkça, etrafımda fır dönüp, acımı dindirmeye çalışıyorlar... Bana kalsa, şöyle bir kaç gün daha geçse, bu işkence âletine alışacaktım amma, karım:

— Aa aa İlhan, sen dayanıyorsun amma, biz senin feryatlarına, yürek paralayıcı hallerine dayanamıyoruz. Ne bu canım, her sabah evden sanki cenaze çıkıyor. Git şunu doğru düğüst bir ustaya tamir ettir, dedi.

Ne yaparsınız, aldım traş makinasını tekrar elime. Amma ne birinci usta, ne ikinci usta, başka bir ustaya götürdüm... Adam açtı, baktı:

— Hangi eşek bunu tamir etti? dedi.

— Sizden önce iki usta baktı ustacığım, dedim.

— Haa demek iki ayrı eşek bakmışlar, amma iki eşek de yapamamışlar.

— Yapamadılar usta...

— Ne yapıyor şimdi bu?

— Şey, yüzümü tanyor ustacığım, amma nasıl tarama, dersiniz demir bir tarakla taranıyormuş gibi... Bakın bakın şu yüzüme!...

— Vah vah!... Demek bu makina yaptı ha?...

— Evet, bu makina yaptı ustacığım...

Usta, makınayı biraz daha evirip çevirdikten sonra, öteki ustaların babalarını da eşekliğe terfi ettirip, bana döndü:

— Fazla değil, elli liranızı alırım amma, makinanızı da saat gibi yaparım, dedi.

— Olur ustacığım, dedim.

— Yarın gelin alın!

Bir gün sonra gittim makınayı aldım. Gerçekten saat gibi yapılmıştı usta.

— Bakın bakın, dedi, şu makinanın çalışışına bakın, nasıl saat gibi mi, hu, saat gibi mi?

— Maşallah usta, elinize sağlık, saat gibi olmuş...

— Saat saat, biz yaptığımızı saat gibi yaparız...

Yüzüme sürdüm, oooh çok şükür, sanki yüzümde kayıyor gibiydi... Verdim adamın parasını, aldım gel-

Hayat pahalılığı her gün

biraz daha artıyor.

— Gazeteler —

Vatandaş — İyl ki aşağıda değilim!..

dim eve... Hemen pirize takıp traş olmaya başladım...

Ulan aman, bu kez de traş etmiyor be... Belki aynı yerde on dakikadır gezdirim, bir tek kıl bile almadı yok... Hay Allah... Kaptım gittim ustanın yanına:

— Aman usta, dedim, bu hiç traş etmiyor...

Aldı makinayı elimden, pirize taktı:

— Şu sese bakın, sese, dedi... Saat gibi mübarek saat!...

— İyi amma ustacığım, şey sakallar?... Yooo yooo, siz şu makinanın çalışmasına bakın, saat gibi saat...

— Ama usta...

— Dinleyin canım dinleyin, saat-ten hiç farkı var mı?... Baktım adamın beni hiç dinlediği yok, kaptığımla geldim traş makinasını eve. Ve bir çivi çakıp, duvarın yükseğe bir yerine astım. Karım:

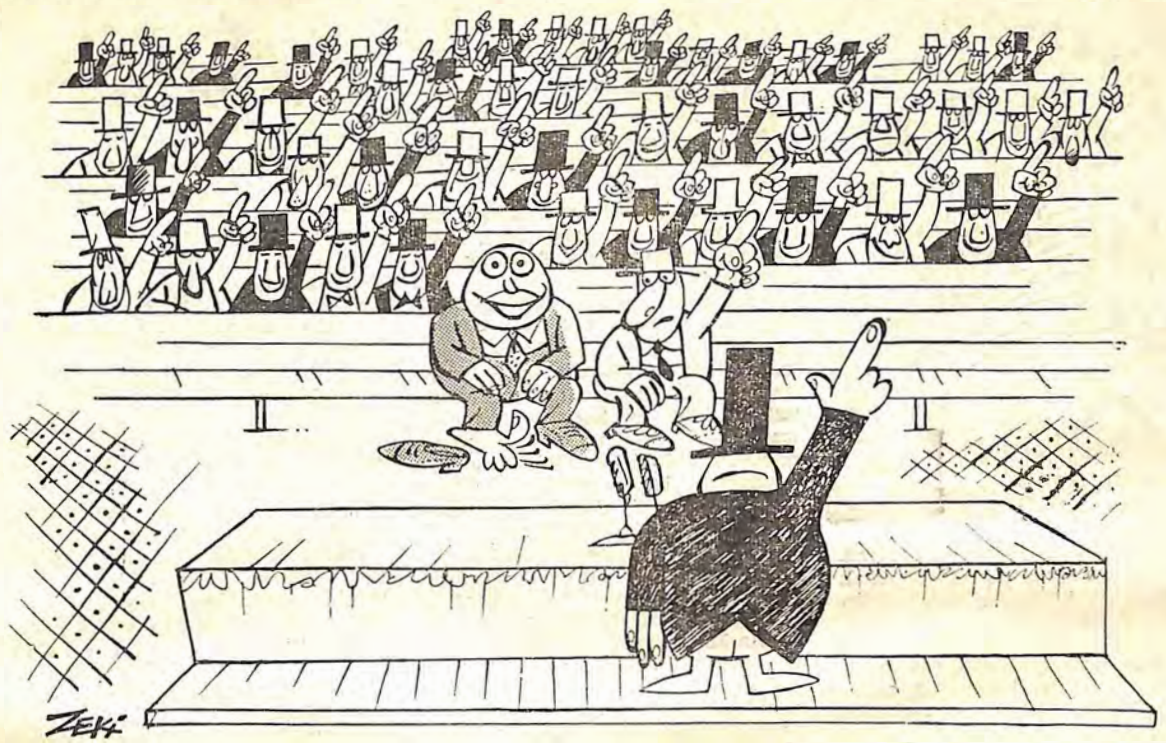
— Aa aa, o n'olacak orda öyle? diye sordu.

— Saat o karıcığım, saat... dedim.

— Ayol hiç traş makinası saat olur mu?

— Ühüüü, maşallah bizim ustalara, ver istersen şu senin otomatik ütüyü, vapur yaptırıp getireyim sana bir dakikanın içinde...

Demirel, hakkında «Meclis soruşturması» açılması için kendisi de oy kullandı. —

Muzaffer İZGÜ

— Demirel hakkında Meclis soruşturması açılmasını isteyenler parmak kaldırsın!..

— Nihayet oldu.
— Oh oh, gözün aydın!... Kız mı oğlan mı?...
— Ne?...
— Çocuk.

— Ne çocuğu yahu? Ben Demirel hakkında soruşturma açılmasından söz ediyorum.

— İyi mi oldu, kötü mü?

— Tünn kötülükleri ortadan kaldıracak kadar iyi oldu. İyi oldu ama, biraz geç oldu.

— Neden?

— Birader, bu soruşturmayı, bundan iki yıl önce, yani söylediler ilk defa ortaya çıktığında bizzat Demirel açtırmış olsaydı daha iyi olurdu.

— Yani Demirel, Demireller hakkında soruşturma açtırmış olsaydı mı demek istiyorsun?...

— Tabii ya... Hem iş zamanında yapılmış olurdu ve hem de Demirel için büyük fiyaka olurdu.

— Galiba haklısın.

— Demirel o zaman bu soruşturmayı kendisi açtırmış olsaydı, bugün kendisi hakkında bu soruşturma açılmazdı.

— Yani ne yapcaktı? «Gel bakalım buraya Şevket Demirel. Sen de gel Hacı Demirel. Nedir bu yaptıklarınız?» mı demeliydi?

— Yok be kardeşim... Diyorlar ki, Demirel'lerin bir şirketine cumburlomp, 18 milyon lira kredi verilmiş...

— Bak bunda haklısın. Bu işi ben de biliyorum. Adamlar, yani Demireller şirketi kurmuşlar.

A Y N A

Hemen onbeş gün sonra da bu şirkete 18 milyon liralık kredi verilmiş. Şirketin sermayesi ise beşyüzbin lira.

— Hani şirket eski bir şirket olsa, yine de sermayesinin beş yüzbin lira olması o kadar önemli değildi.

— Neden?

— Beşyüzbin lira sermayeli bir şirkete onsekiz milyon lira kredi verenler: «Siz sermayesinin azlığına bakınayın. Bu şirket eski bir şirkettir. Neler yapmamıştı neler» diyerek kendilerini savunabilirlerdi.

— Yine savunurlar canım.

— Nasıl?...

— «Siz onun sermayesinin azlığına ve şirketin yeni kurulmuş olduğuna bakınayın. Şirket değilse bile sahipleri, neler yapmışlardır neler», diye kendilerini savunabilirler.

— Nerdeyse... İşte laflar ortaya çıktı zaman Başbakan Demirel, «Gel bakalım buraya bilmem ne bankası!... Nedir şu işin aslı? Bu laflar eninde sonunda gelip benim başıma yığılacak. Anlatın bakalım şu onsekiz milyonluk kredi işini. Yeni kurulmuş bir şirkete siz nasıl bu kadar kredi verdiniz?» deseydi, ne cevap verirdi?...

ANKARA'DA KONUŞULANLAR

— Çok basit...

— Ne gibi?...

— «Biz, yeni kurulmuş bir şirkete kredi vermedik, kurulmuş bir şirkete kredi verdik» derlerdi.

— Ne demek o?...

— Ne demek olacak, adamlar önce krediyi ayarlamışlar, sonra da şirketi kurmuşlar.

— Hadi canım?...

— Her şirkete onsekiz milyonluk krediyi garanti ettikten sonra, ben Allahın günü bir şirket kurardım.

— Sonra o özel okul için de Plânlama, «Temel Yatırım» dır deyip, vergi iadesi tanımış.

— Anlaşılan bu, «Temel Yatırım» değil «Temelinden yatırım» mış.

— Neyse. Artık olan oldu.

— Kime? Demirel'e mi?...

— Yok canım. Yani olan oldu diyorun. Geç kaldılar.

— Başka ne var ne yok?

— Ne gibi?...

— Yani siyasi durum artık düzeldi mi?... Yani Adalet Partisi hükümeti düşürmekten vazgeçti mi?...

— O vazgeçti ama, şimdi başkaları hazırlanıyor.

— Yok canım! Kimler?...

— Çurçurlar.

— Neden?

— Seçim yatırımı.

— Anlat şunu biraz.

— Şimdi biliyorsun, reformlara karşı olan partilerin en iri kıyımı Adalet Partisiydi. Diğer iki parti de reformlara karşı ama, AP'nin çıkardığı patırdıda onların sesleri pek duyulmuyordu. Adalet Partisi, hiç olmazsa şimdilik sesini keseceğinden, geri kalanlar, kendilerine gün doğdu sanıyorlar.

— Ne gibi?

— Adalet Partisi reformlara pek ses çıkaramazsa, patırdıya bunlar başlayacaklar.

— İyi ama, onların patırdısından ne olur ki?...

— Onlar da buna güveniyorlar ya.

— Nasıl?...

— Onların patırdı çıkarıp, reformlara karşı çıkmalarından, ya da karşı çıkıyormuş görünmelerinden bir şey olmaz. Yani reformlar yine çıkar. Ama onlar da ileride bir seçim yapıldığında: «Biz bu reformların yapılmaması için elimizden geleni yaptık. Ama Meclisteki gücümüz bunları önlemeye yeterli değildi. Oysa AP'nin buna gücü varken yapmadı. Onun için oylarınızı bize veriniz» demek olanağını kazanacaklar.

— Alırlar mı dersin?

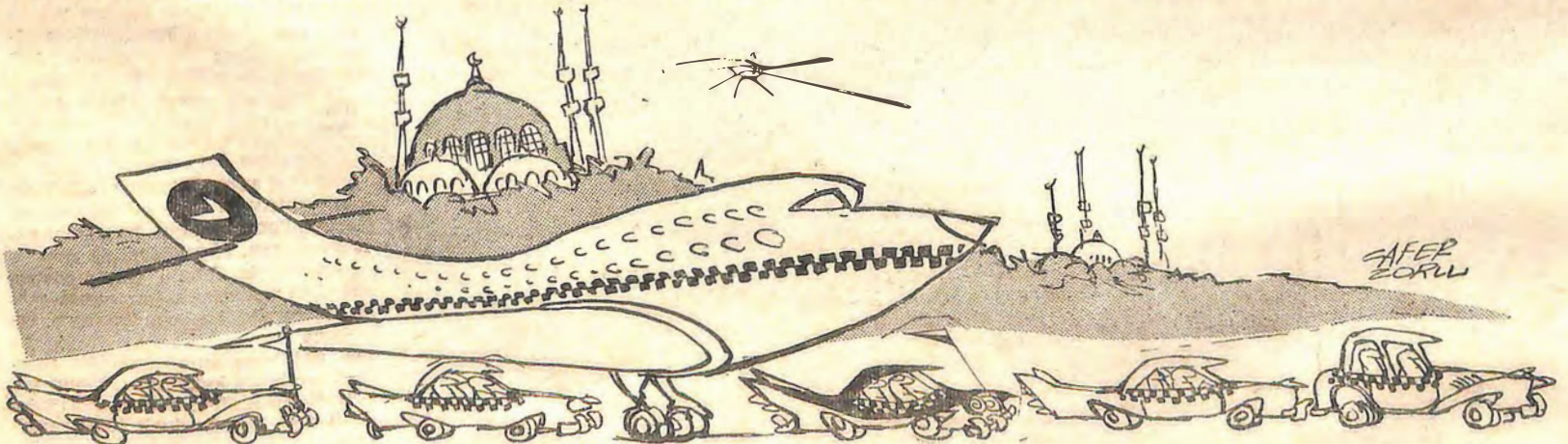
— Neyi?

— Oyları.

— Belki.

— Kaçta kaçım?...

MEHMET ZİT

— Hava Yolları, dolmuş seferleri düzenleyecek. —

SEN PENU VEDAT SAYGEL TINLEMESUN!..

verdim, süt bardağı gene karşımda!
— Şöyle pi kok pagayım... Hey
cözünü sevdiğim, has Trabizon ya-
ğı kokayı.

Ayıbı falan unuttum, ağzımı aç-
mıyorum ki, yağ kokusu aldıkça,
yağ dendikçe içimin fenalaştığını an-
latayım. Karı koca tepeme dikilmiş-
ler, biri sütü övüyor, diğeri İstan-
bul'da sütün su karıştırılmamışını
içmek için, memleketten buraya
mandaları binbir güçlükle nasıl ge-
tirdiklerini hikâye ediyor. Onlar
yüklenirken rezil olmadan şu evden
çıkıp gideyim diye bir Tanrıya dua
ediyorum, bir tanımadığım bu ak-
rabaları başıma musallat edenlere
küfrediyorum! Alış verişe çıkacak-
larımsa da yol iz bilmiyorlarmış. Şu
şehirin Mahmutpaşa'sını benden baş-
ka bilen yok muydu sanki! Yağ'dı,
yağlıydı imanımı gevretmişlerdi ak-
şamdan beri! Yediğim balık pilâkisi-
ni hazmedememişim daha.

Başımı sağa çevirdim, kurtulama-
dım; sola çevirdim, kurtulamadım;
sakal traşı için berber koltuğuna o-
turan müşteri pozuna getirilince,
dudaklarımın arasındaki bardağı bi-
tirmek zorunda kaldım!

— Ha galk pakayım şimdi.

O daha «Kalk» in «K» sini derken,
canımı kurtarmanın sevinciyle fırla-
mıştım zaten ayağa. Dışarı çıktık
mı, iskelede vapur beklerken belki
kendime gelirdim biraz. Mübarek
deniz de bir dalgah, bir dalgah, kı-
yıya çarptıkça damlalar yağmur gi-
bi iniyor tepemize! Dalgaları gör-
düğüm midem daha çok kabardığın-
dan girdim koluna, çevirdim yüzü-
mü cadde tarafına, bakışlarımla
hem bir genel yüznumara arıyorum,
hem de gelen giden taşıtlara baka-
rak denizi unutmaya çabalıyorum.
Ah, n'olurdu sanki beni rezil olmak-
tan kurtaracak müsait bir yer çık-
sa karşıma... Beni tedirgin eden faz-
lalığı atardım, yüzüme su vurur-
dum, herkesten farksız sonra yine
yola koyulurdum. «Hiç olmazsa iske-
leye kadar durumu idare edebilsem»
diye düşünürken, bizim uzak akra-
banın sesi yakınımda çınladı:
— Ula sen penu tinlemesun!

Binbir güçlükle:

— Dinliyorum, diyebilirdim.

Oysa bir şeyler söylediğini seziyor-
dum ama, kendi derdime düştüğüm.
den gerçekten dinlemiyordum.

— Ha şu İstanbul'un kısa fistanlı
avratlarından lâf edeydum.

Ellı yutkunuşa cevap verdim:

— Biliyorum.

Bu kez:

— Nerden pileysun, çim söyledi
sağa? diye çakılıp kalmadım mı kal-
dırımın göbeğinde!

Sıkıntından öleceğim. Bir yandan
midem kabarıyor, bir yandan dalga
vurdukça ayaklarımın altındaki kal-
dırım kalkıp iniyor gibi olur, bir
yandan bakışlarımla sınırsız sarıldı-
ğım uzaktaki vapur iskelesi hâlâ
nokta gibi durur.

«Kimse söylemedi» diyemedim de:
— Allah aşkına acele edelim biraz!
diyebildim.

Sen misin acele edilmesini isteyen!
Bir:

— Ula hemen atla öyleyse... Ha
şöyle... Sağıma bordola pagayım...
dediğini duydum, ardından kendimi
dolmuş motorunda buldum!

Kolumdan çekti oturttu yanına.
Pat pat pat pat, lodosta başladık mı
küçük motorun içinde yayığa kon-
muş yoğurt gibi çalkanmaya!

Bizimkinin ne bavadan haberi var,
ne dalgadan... Güllüyor, söylüyor;
söylüyor, güllüyor. Ama kulaklarımın
uğultusundan anlayamıyorum ki
söylediklerini. Dünya ile ahret ara-
sında gidip gidip geliyorum! Başı-
mı gerive verip, yarı baygın yum-
dum gözlerimi. Artık ister sekerle-
me devin, ister tavşan uykusu...
Kimseve caktırmadan yapıyorum
bir seyler. Kulağımın dibindeki mı-
rıltilar, besik sallayan bir annenin
ninnisi sanki. İnsanın uyurken büt-
tün dertlerini unuttuğunu bildiğim-
den, uyumaya zorluyorum kendimi.
Fakat erkeksen uyu bakalım! Dana
yeni veni dalarken dizime inen bir
şaplaqla açtım gözlerimi:

— Ula sen penu tinlemesun! Ga-
panı gapanıveriyi çözlerin. Su fur yü-
zine, su fur...

Sağolsun, yüzüme su vurmamı sa-
lık verdi ama, zahmetine kendi kat-
landı. Ensemden yakaladığı gibi ba-
şımı denize eğip, avucuna aldığı tuz-
lu suyu vurdu yüzüme:

— Nasıl, avıldın mı biraz?

Basımı salladım. Kaldır verden
devam etti. yoksa olavı basından mı
aldı bilmiyorum. bindikleri gemi rih-
tima geldi. Esvavı emanete verdi,
cocukları mandaların vanına bira-
kır, başladı onları bırakacak bir yer
aramaya.

Yüzüme vurduğu su uykumu açtı
ama, midemdeki fırtınayı dindirme-
di ki...

— Sen anlat, böyle daha iyi duvu-
yorum. diyerek yeniden yıktım ba-
şımı gerive.

O, bir akrabasını bulup mandaları
onun ahırına bırakırken, motor ya-

naştı Sirkeci'ye. Karaya çıktık ama
kendimi toparlayamıyorum ki yürü-
yeyim. Ayaklarımın altında yer sal-
lanıyor sanki! Hangi yöne gideceği-
mizi öğrenmek için:

— Ula Mahmutpaşa nereyeydur?
sorusuna bile işaretle cevap verdim.
Hemen ardından da dar attım ken-
dimi iskelenin tuvaletine.

Çıktım ki, oh dünya varmış! Yo-
lun buradan sonrasında vapura bin-
meyeceğime, yağlı bir şey yemiye-
ceğime göre, top bile sarsamazdı be-
ni!

— Eee, şimdi anlat bakalım, de-
dim. İstanbul'un kısa fistanlı kızla-
rından bahsediyordun.

Nedense bozuldu:

— Ula uşak sen peni tinlemesun.
Takaya pinerken memleketten çık-
mamış mıydık da?

— Çıktınız.

— Yolin yarısında rihtime inme-
miş miydik?

— İndiniz?

— Mandaları, davaları...

— Evet, teslim ettiniz.

Güldü, çapkın bir göz kırptı:

— Sıra eksik fistanlı avratla da...
Uşakların yanına varmak için turak-
ta otobos pekleymem. Eksik fistan-
da, hemen ölüme cideydu. Durdu.
ğumu sezmesiyle yol kesmesi bir ol-
du. Eh, ister tam yol cider, ister yol
keser, elin helâlına kim garışır der-
ken ne göreyim, ula pašlamasun mu
yarım yol tornistana! Her adım a-
tısta galçaları te böyle böyle dalga-
lanıy.

Hem dinliyorum, hem yürütürüz
Bahçekapı'ya doğru. Bizimki «Dal-
ga» derken, «Tam yol» derken, «Tor-
nistan» derken, içimde bir oynama-
dır başladı yeniden. Yavaş yavaş
motordaki duruma dönüyorum! Ko-
nuyu değiştirmek amacıyla:

— Şu yokuşu çıktık mı, Mahmut-
paşa'ya geldik sayılır, dememe ce-
vap vermedi bile.

Sancak tarafında turdu, diye
devam etti. «Ula Durmuş, durmaya
gelmez» tetum içimden. «Ver bordo
bordoya ne olursa olsun!» Geçtim
siya'ya... Hizlandı galtak. Ver ettim
ardından. Ula ne tesem inanmazsın,
bıçendam, bi işve... Beden lodos pa-
lamuti avratı. Bacaklar, seren ti-
reği... Otobosu falan pırakip cırdım
tümen suyüne. Hani fenersiz gıyılar-
da aylan teknele verdir, onlar gi-
bi çörmesine cideyrum.

Çıktı kolumdan, yaşadığı olayın
heyecanıyla el kol hareketleriyle
hem anlatıyor, hem yürütüyor. Bir
adım, iki adım... Olmayacak. Kal-
dım gerilerde. Ağzımı, midemi tuta
tuta ilerlemeye çalışıyorum. Kendi-
mi toparlasam, «Yahu gitme, beni
de al» diye sesleneceğim ama ne
mümkün! Ne ağzımı açabiliyorum,
ne gözlerimi... Her saniye sesi biraz
daha uzaktan geliyor. Son duydu-
ğum, şu kelimeler oldu:

— Garanlıktay mayın tarlasını geç-
tim, tuttum onı. «Celdun mı reis?»
dedi. «He» tetum. «Ama pi kören o-
lursa?...» diye naz etti. «Pırak tü-
meni» tetum. «Sokul» tetu. Attım ha-
latı, furdım temuri, alabora ettim
galtağı! Yediyüz pangnot citti ama, o
talgalı suya sonunda taldım ya!

Sonrasını duymadım. Ne söyledik-
lerini bilivorum. ne kendimi... Dü-
zeldiğimde de görünürlükte yoktu.
Bir kaç gün sonra annemi gör-
müştü:

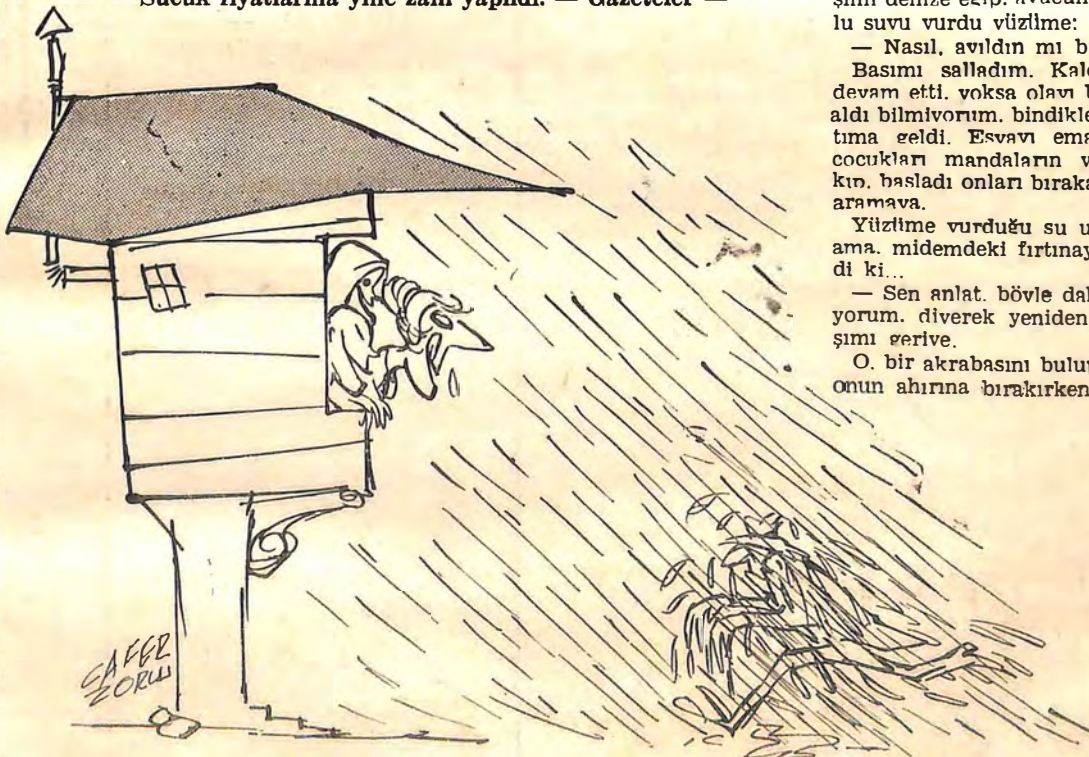
«Memlekete döneyrum da» demiş.
«Puralar bize cöre teğul.»

Nedenini sormus annem. «Dediler,
inanmamistum» diye cevap vermiş.
«İstanbul'un parasına, havasına, ga-
rısına ganma. Akrabasına da ganma-
ya celmezmiş. Adamı yol iz cöster-
mek için peslerine takar, sonra şe-
hri ortasında başlarından atıp ka-
çarlar!»

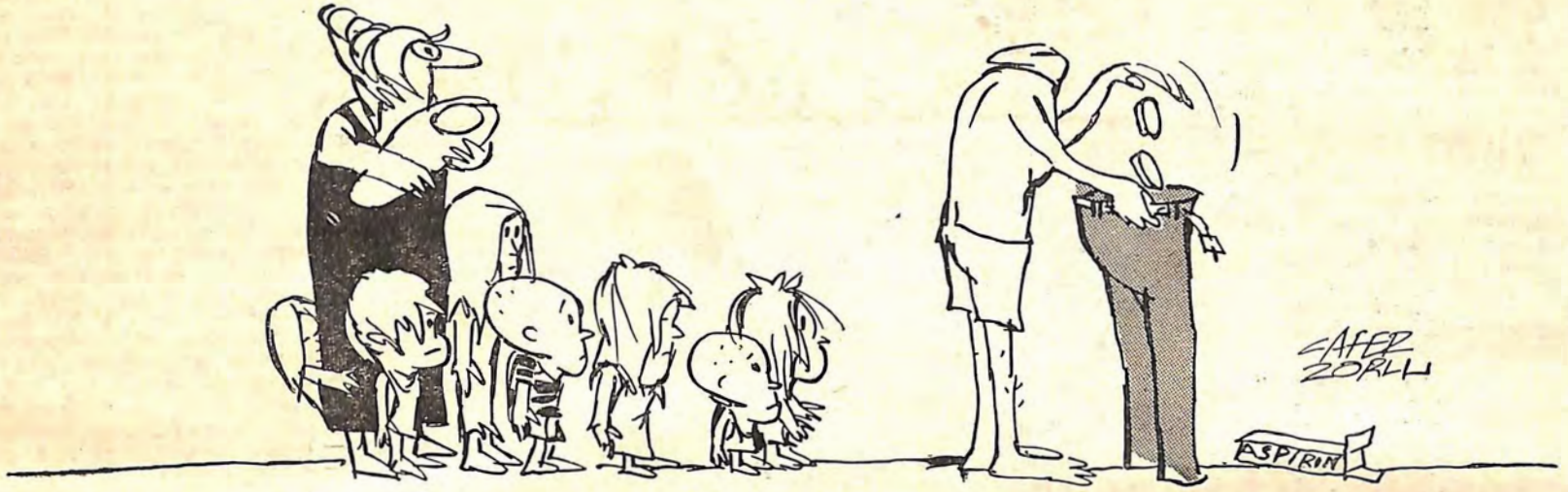
Sitemi bana ama, ne bilsin saye-
sinde vollarda kaldığımı... Onun pe-
şine dışımesevdim. macerasını dinle-
meseydim, karada deniz tutar mıydı
hiç?

Vedat SAYGEL

Sucuk fiyatlarına yine zam yapıldı. — Gazeteler —

— Yaşadık çocuklar, babanız yağmurdan sucuk gibi olmuş geliyor!..

Yazısız

Evlerden

MEMUROĞLU AİLESİ

HİCRAN HANIM :

Bakarım vitrindeki tuvalete ve kürke;
Beyden basma entari isterim ürke ürke...
Ayda bir sinemaya gitmek hakkım değil mi?
Saçımı çocuklara beye ettim süpürge...

MAZLUM BEY :

Memur oğlu memurum doğduğum günden beri;
Pahalılık arttıkça sıkıyoruz kemeri...
Ev kira, boğaz satın, hanım sinema ister;
Zaten oynamaktayız evde biz Sefiller'i...

KIZLARI HÜLYA :

Bütün giysim bir maksi, bir de bu mini etek;
Ne bir çaya gittim ben, ne de gördüm diskotek...
«Pop müzik konserine gideceğim.» deyince;
«Radyo dinle!» dedi de habamdan yedim kötek...

OĞULLARI UĞUR :

Harçığa zam istedim, atıştık dün babamla;
Kazanmalı imişim hayatımı çabamla...
Ben de sokakta gezen âsi bir genç olsaydım
Boğaz'da kız tavlardım son model arabamla...

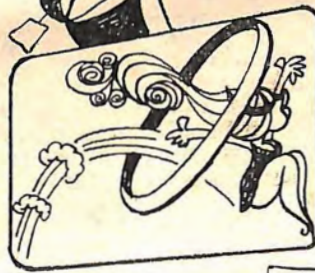
ALMANYA'DAKİ İŞÇİOĞLU AİLESİ

FATMA HANIM :

Üç yıldır Siemens'teyim, çalışıyorum akort;
Alman iyi yaşarsa sanmayın ki hepsi lord...
Onlardan çalışmayı, arttırmayı öğrendik;
Kocam Volkswagen aldı, ben de alacağım Ford...

MURAT USTA :

Almanya'ya getirdim karıyı, evi - barkı;
Bizdeki işçilikle burdakinin var farkı...
Hem dört yıl eve baktım, hem de araba aldım;
Ayrıca bankaya da attım 50 bin Mark'ı...

Sesler

KIZLARI EMEL :

Almanya'da hem iş var, hem de hafta sonu dans...
Almanla nişanlıyım, evlilik bence bir şans;
Babası çalıştığım fabrikanın müdürü;
Yurtta sünnet olacak, nişanlığın adı Hans...

OĞULLARI UMUT :

Yurttan ayrılıp tuttuk Almanya'nın yolunu...
İşçi olmayacağım, babam görsün oğlunu...
Almanca'yı öğrenip sınavları kazandım;
Burda bitireceğim Mimarlık Okulu'nu...

KAZIKÇIOĞLU AİLESİ

FİGEN HANIM :

Giysim ve mücevherim hepsi Paris modası;
Eğlence ve gezidir bu yaşamın mânası...
Kırpiklerim Alman'dır, peruğumsa İngiliz;
Amerika'dan gelir köpeğimin maması...

NİZAMETTİN BEY :

İş adamı dediğin bilmelidir kârını;
İyi voli vurmali, bugünün var yarını...
Ben Japon mallarını Alman diye yutturup
Mark'tan çıkarıverdim Dolar'ın zararını...

KIZLARI AJDA :

Yaşantımda özgürüm, yoktur hiç kârışanım;
Her dileğim oluyor, ben aşktan perişanım...
Bacak Güzeli oldum bu yaz Bizim Plaj'da;
Şarkıcı Şaban ile yakında var nişanım...

OĞULLARI TANJU :

Kışın Amerika'da, yazın Nice'tedir yerim;
Hangi moda çıkarsa ben getirir giyerim...
72 Mercedes yurtta yalnız bende var,
Sarışım güzellere açıktır garsonyerim...

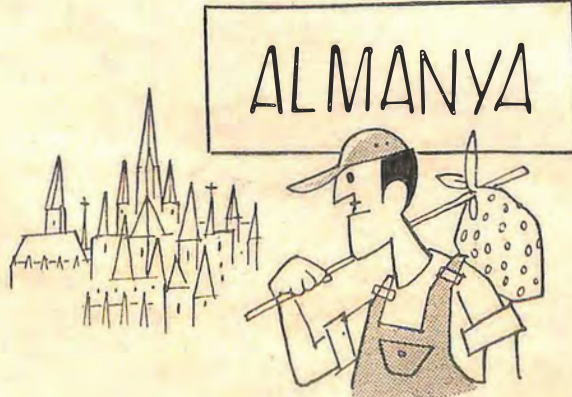
Mukadder ÖZAKMAN

İngiltere, Türkiye'den kilosu bin liradan dansöz istiyor. — Gazeteler —

İHRAÇ MALLARIMIZ :

Beyin...

Kol...

Göbek!

ZENGİN bir iş adamı olan kayınpeder, «çok acele» kendisini arayan damadı ile, bürosunda, karşı karşıya oturuyorlardı.

«— Kulaklarım inanmadım...» dedi kayınpeder. «Yirmi yıllık bir evlilikten sonra boşanmak istiyorsunuz, öyle mi? Çok tuhaf, çok... Kızım kırk yaşında ve üç çocuk sahibisiniz. İnanın uyku uyuyamadım, sıhhatim berbat oldu. Telefonda sorulmuyor; nedir, nereden çıktı şimdi bu boşanmak?»

Damat, gözlerini iri iri açtı, başını iki yana sallayarak açıkladı:

«— İnsan, durup dururken yirmi yıllık eşinden ayrılmayı ister mi beyefendi? Üç çocuk, acı tatlı nice hatıralar... Arzedeğim: Geçen yıl lütfedip bir Afrika seyahati yapmamızı sağladınız. Hepimiz için yararlı oldu, dünyada neler varmış, neler yokmuş öğrendik. Bilgimiz, görgümüz arttı sayenizde. Ama, dönüp evimize gelince de karıma bir haller oldu...»

«— Sizi mi beğenmedi?»

«— Beni değil de kendisini beğenmedi sanmıştım. İlk günler sabah akşam yüzünü boyamaya başladı. Gelirken özel boyalar almış yanına. Afrika'da, Shilluk kabilesi kadınları, ölüm meleği tarafından tanınmak için yatmadan önce yüzlerini boyuyorlarmış da... O kadar rica ettim. «İyi, tamam» dedim. «Ama, hiç olmazsa haftada bir gün siliver şu suratını.» Yok efendim, bir kez başlamış, bir gün dahi boşlarsa hıplı yutarmış falan. N'apalım, bunca yıllık karım dedim, ben de gözlerimi kapardım, olup biter. Bu kadarla kal-sa ya...»

«— Sizi de mi boyamaya kalktı?»

«— Hayır efendim. Bir başka huy daha çıkarttı. Soğan nimeti mi, yoksa hikmeti mi demeli; sabah, öğle, akşam birer baş soğanı sakız gibi çiğneyip hazmetmeden uyumuyor. Düşünün beyefendi, malûmunuz, soğanın öyle hafif bir kokusu da yok...»

«— Benim bildiğim, soğandan nefret ederdi kızım.»

«— Sözde; soğan ağızdaki mikrop-ları öldürürmüş, soğukalgınlığa iyi gelirmiş, kalb çarpıntısını önler, kan dolaşımını ayarlarmış. Ahh, talih işte. Kızınızın aklına kim soktuysa bunları. Haydi dedim, yatağı-mı ayırayım, üç çocuğumun hatırı için soğan kokusunu da yutayım, nefsim taş basıp... Ama, dahası da çıktı beyim...»

«— Çok tuhaf şeyler anlatıyordunuz.»

«— Bir gün, (Beni iyi dinle) dedi. (Yeryüzünde kaç renkli insan ırkı vardır?) Bildiğim; siyah, beyaz, sarı ve kırmızı... Saydım bunları. Birden yakama yapıştı: (Karının mavi renkli olmasını ister misin?) dedi. İstemem demeye kalmadan (Mavi renkli karısı olan tek beyaz erkek sen olacaksın) dedi ve öyle de yaptı beyefendi. Nereden uğradık Yemen'e. Saba havalisinin yerlileri

BİR DAKİKA

olan Garui Arapları ciltlerini civit'e bulayıp mavi renkli olurlarmış. Yıl-dan yıla da bu renk deriye işler, doğan çocuklar da mavileşirmiş. İşte o günden beri de mavileşti kızınız beyefendi...»

«— Anlıyorum. Bir şeyler yapma-mız gerek. Vah vah...»

«— Odamızı, yatağımızı ayırdıktan sonra, vücudu ister mavi, ister yeşil olsun ne çıkar? diyordum. Nasıl olsa takvimi kapadık, fakat çocuk-lara ve bana da el atmaya başladı...»

«— Çocuklara mı?»

«— Bir gün, saatlerce tek tek göz-lerimizin rengini inceledi. Elâ göz-le, yeşil gözler uğursuzluk geti-rirmiş. Kaç yıldır diyememiş ama, çaresini bulmuş artık, çok rahatmış şimdi. Anlattı yapacağımı: Seyahati-mizde Duke Üniversitesinden bir profesörle tanıştık. Orada, dövme u-sulü ile göz yuvarlığına istenen renkte bir boya aşılanıyormuş. Hem de o kadar kolaymış ki. Ne hale geldim, tahmin edersiniz...»

«— Çıldırmış benim kızım...»

«— Dedim ya, gözümün renginden başlar da durur mu daha. Geçen akşam çocuklar ve ben «tamam» ses-leri ile gözlerimizi açtık. Kızınız, Af-rikalı kadınlar gibi her yanı boyalı, yarı çıplak, saçlarında renk renk tüylerle salonun ortasında tepinip duruyor. Korktuk, bir kenara sinip bekledik ne yapacak diye. Kahkaha-larla güliyordu, yarım saat kadar böyle devam etti, nefes nefese kal-dığında da dedi ki: (Ayda bir yapı-lan Afrika dansı, kadını gençleştiren en iyi ilaçtır.) Sonra... Sonra kolum-dan tutup beni yatak odasına sü-rükledi... Vallahi çocukların yanın-da beyefendi. Yerlere yattım, halı-lara yapıştım, elindeki tepsiyi kafa-ma indirince bayılıp gitmişim...»

«— Acaba... Acaba hastalığı ne-dir?»

«— Ne tatlı bir yuvamız vardı, ne mutlu bir aileydik... Çocukları size gönderdiğimiz günü hatırlarsınız. Akşam üzeri bir köylü geldi kapıya ve elindeki ufak sepeti bırakıp gitti. Merak edip hemen açtım sepeti. Tüyleri diken diken, siyah bir yara-tık elimi ısırdı. Fırlatıp attım ve odama kaçtım. Kızınız, hayvanı ya-kalamış, beni de ayıpladı üstelik. Neyse, akşam güzel bir sofraya hazır-lamış. Yedik, içtik... Yemekten son-ra kendimi nasıl hissettiğimi sordu. «Nasıl-sam öyleyim» dedim. Bir si-nirlensin, bir bağır-maya başlasın. Sözde; kirpi etini yiyen bir erkek böyle pısrık duramazmış da, falan da filân... O dakika mideme sancı saplandı, üç gün hazımsızlık çek-

tim. Köylünün getirdiği kirpi ile zi-yafet çekmiş bana...»

«— Kirpi eti nasıl bir şey? Yer-ken farkına varmadınız mı?»

«— Karımı incelemekten, acaba şimdi ne diyecek, ne yapacak diye gözetlemekten ölümden yemeyin farkına varamadım ki. Hele, yemekten sonraki tören faslı... Bir çama-sır leğeni koydu salonun ortasına. İçerisine tahta parçalarını yığı, ü-zerine de döktü benzini, çaktı kibri-ti. Hey Allahım, gerinip gerinip a-teşin üzerinden atlادıkça yüreğim ağzıma geliyor. Beni de oynuna davet etti. Kalkamadım yerimden. Sen mi-sin öyle oturan. Sobanın demirini kızdırdı, üzerime yürüdü. Bana ben-zeyen pısrık, korkak, hayat suyu çekilmiş erkekleri, örnek olsun diye Afrika'da, alınlarından damgalarlar-mış! Ah, elini nasıl tuttum, nasıl kaçtım, odaya kendimi atıp kapıyı nasıl kilitletim... Sabaha kadar uyu-yamadım beyefendi. Kızınız damga-dan cayıp ölüm dansına başladı. Evde ne kadar tabak, tencere varsa havalarda uçtu, «tamam» sesleri ile korkunç bir gece atlattım. Sabahle-yin de ekmek bıçağını yarisına ka-dar çakılı olarak odamın kapısından çıkarttım...»

«— Ve boşanmak için harekete geçtiniz?..»

«— Sabretmeliyim, dayanmalıyım diyorum. Karım, Afrikalı olmaktan hevesini alır, iyileşebildi. Dün akşam odama çekilmiş, henüz uykuya dalmıştım. Omuzuma bir el dokun-du, gözlerimi açınca karımı gö-rdüm. Yüzü yine boyalı, gözleri bir tuhaf parlıyor. (Kalk) dedi. (Sonun-da Afrika'nın sırrını buldum. Bu in-sanların mayasında bir çiğlik var. Sır yamyamlıklarında, çiğ et, hem

de insan eti...) Yattığım yerde yas-tığa su gibi bir ter akıttığını çok iyi hatırlıyorum beyefendi. Hâlâ yat-tığımı görünce «şıkır şıkır» eden bir makas gösterdi. (Yirmi yıllık ko-camsın) dedi. (Bir aydır nasıl yaşa-dığımı, neler çektiğimi gördün. A-ma, sırlarını buldum artık. Afrika'da, kadınlar kırkında da yirmisinde gibi görünüyorlardı değil mi, neden? İyi dinle burasını; artık işe yarama-yan kocalarının sayesinde. Birdenbi-re gençleşiyorlar kadınlar... Biliyor-sun, günlerdir seni harekete geçir-mek için yapmadığım kalmadı. Tü-kenmişsin sen, kirpi eti bile fayda etmedikten sonra, aksini söyleyecek durumun da yok. Öyleyse, yirmi yıl-lık karına son görevini yap. Afrika-lı erkeğin yaptığı gibi hediye ver. Vücudunda işe yaramayan en değe-rsiz yanını kesecek, yamyamlık sırrı-na adayacaksın...»

«— Bunu da yaptı ha? Delinin de-lisi, saçmanın saçması...»

«— İki saat köşe kapmaca oynadık beyefendi. Elinde makas, ne dil-ler döküyor, ne ricalarda bulunuyor... Kapıya doğru atılıyorum, na-sıl bellediyse havada bir perende atıp, tak önüme çıkıyor. Makas da «şıkır şıkır» ettikçe... Az daha tes-lim bayrağını çekecektim. Ama, ne yapmak istediği aklıma geldikçe durulur mu daha?... Mutfağın kapı-sını kapayıp, pencereden aşağıya sü-zülüp, kendimi sokakta bulunca sa-atlerce kalkamadım ayağa. Sonra, telefonla sizi aradım...»

«— Haklısınız. Bu durumda...»

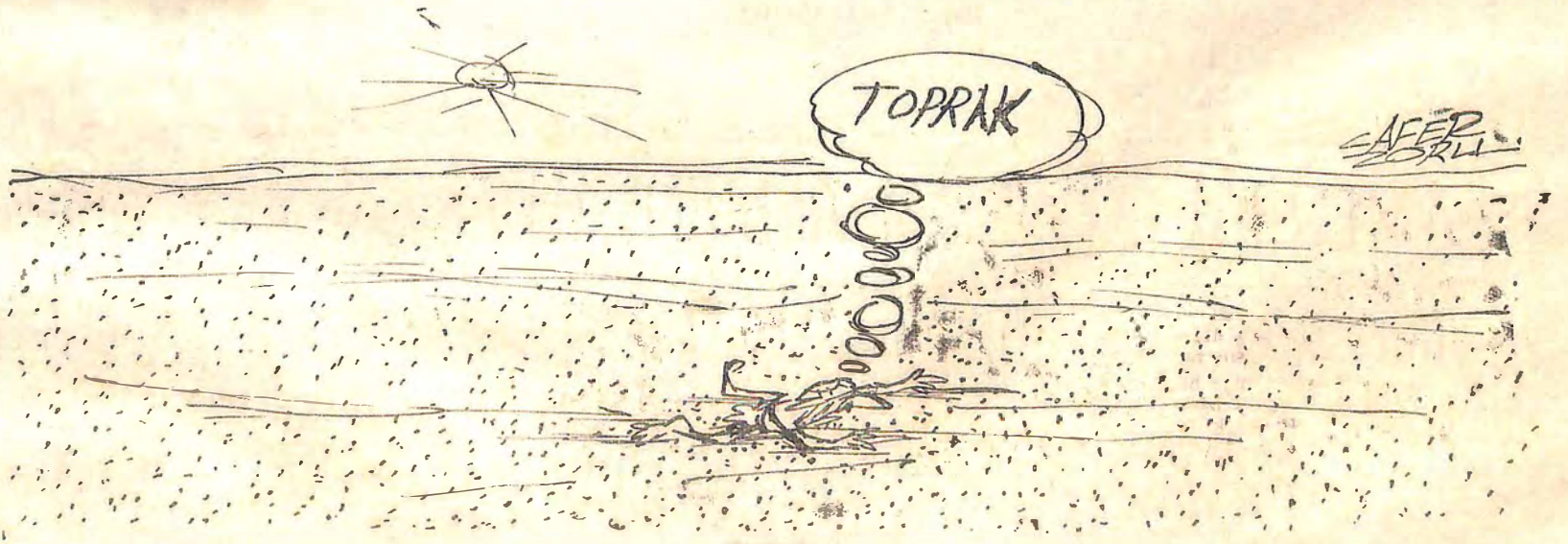
Kayınpeder «haklısınız» derken, büronun kapısı açılmıştı ve içeriye kı-zı, yanı yanındaki damadın karısı girdi:

«— Telâşlanmayın...» dedi kadın. «Aklım başımda, ne deliyim, ne de elimde makas var. Yalnız size bir açıklamada bulunmak istiyorum ba-bacığım. Kocam olacak bu adam, yirmi yıllık evli olmamıza, üç ço-cuğumuz olduğuna aldırmadan Af-rika'da bir zenci kadınla aldattı be-ni. Seyahatimizin tadı kaçmasın di-ye oralarda bilmezlikten geldim. Dö-nüşümüzde, her halde size anlatmış-tır, bir aylık program uyguladık. O-yun bitti, kendisini affedebilirim. Şayet, bundan sonra bir daha mı, tövbe diye söz verirse. Yoksa boş-a-nırım geçer gider.»

Kayınpeder gülmemek için kasık-larını tutuyordu. Masanın kenarına çökmüş, elleri ve dizleri titreyen da-madına döndü. Sormasına kalma-dan:

«— Tövbe... Vallahi tövbe!...» di-yordu damat.

Nurettin TÜRKER

Serap!

ETEKLERE DESTAN

MINİ ETEK

Bakmam bir daha diye.
Önümden geçince bir mini etek
Önce fesupanallah çektiydi
Bozdurdu sonra yemini etek.

MAKSİ ETEK

Uzun çöp gibi bacaklar
Örtülsün diye çıkarıldı
Çıkar çıkınaz o saat
Etli butlu dişiler
Erkeklerle darıldı.

Aman duymasın şişe bacaklılar
beni
Etrafımız sarıldı.

HANİ ETEK

Dal gibiydi, sürünüyordu yerde
Boylu boyunca eteği
Sonra rüzgâr ansızın girdi
Geveler gibi bir inek otu
Biçimli bacaklar gene tek tek
Külotla paralel, kasıkla teğet
Eteğin yeni adı
Hani etek?

H. Zekâi YİĞİTLER

HALİT DÖNMEZ

Yazısız

Yazısız

SEÇME SÖZLER

* İyi insan lâfının üstüne, kötü insan altına gelir.

LÂF

* Demek ben de senin gözünden düştüm.

GÖZLÜK

* Dünyada en fazla ayağa sahip olan canlı, en hızlı yüriyen olsaydı... Kırkayak dünya sürat rekorunu kırardı

ESKİ BİR ATLET

* Her gördüğün sakallı, baban değildir.

AMCAN

* At binenin, kılıç kuşananın; eşek sosisçinindir.

VATANDAŞ

* Beni o kadar insanın içinde bozmamalıydın.

BÜTÜN BEŞYÜZLÜK

* Bir elin beş parmağı birbirine benzemez.

ELDİVEN

* Ahh.. Pakize yaktın beni...

SOBA

* Ben hatır için çiğ tavuk bile yerim.

TİLKİ

* Kaçamıyacağımı zannediyorsan, aldanyorsun.

ÇORAP

İsmet ÇELİK

ÇAĞRI

Aynaya baktığında gördü
Dudaklarının patladığını,
Gözlerinin morardığını.
O zaman anladı
Kapiya neden çağrıldığını.

Rahmi Yener

Yener

— Sıkı antrenör azizim, çok iyi yüksek atlama yaptırıyor!..

KOŞMA TARZINDA ZAMLİ ŞİİR

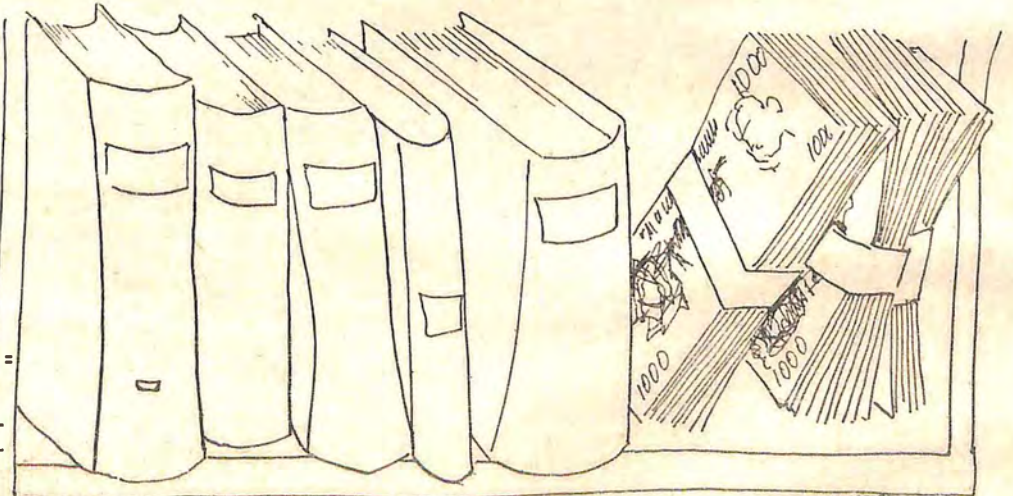
Eteğin, perukan, manikürünle
Zamlısın a güzel zamlısın zamlı
Rimeğin, pudran, kremin ile
Zamlısın a güzel zamlısın zamlı.

Sen bir etiketsin biçimsin zamlı
Rujuyla dudağa bir beyit yazar
O yeşil gözlere değmesin nazar
Bakışın, duruşun, gülüşün zamlı.

Çirkin değil isen güzel değilsin
Gerdanlığın şöyle boynunu eğsin
Bilirim sen bize kısmet değilsin
Zamlısın a güzel zamlısın zamlı.

A güzel seni kimler büyüttü
Peşinden kaç kişi izini güttü
Bende de derman kalmadı bitti
Zamlısın a güzel zamlısın zamlı.

Nedim ORTA

«BİN TEMEL ESER!»

— Bak, benim de senden gizli bir şeyim yok, istediğin araştırmayı yapabilirsin!..

PAZARTESİ :

Konu malûm

AKBABA'nın haftalık bir dergi olması, hazırlanmasının uzun sürmesi nedeniyle bazan olayların gerisinde kaldığımız bir gerçektir.

Örneğin, Milli Futbol Takımımızın son yenilgisi gibi...

Ama ne yapalım, öyle rahat yenilgiye uğruyor, öyle çok gol yiyor ki mübarek, sonucu anında duyurmak

için AKBABA'yı saatte bir çıkarmak gerek!

Umut verici

Milli Takım antrenörü Arman, yola çıkarken şöyle söylemişti: «Arnavutluk'tan iyi haberlerle döneceğiz.»

Ve daha ekip dönmeden haberi aldık: Arnavutluk 3, Türkiye 0!...

Durum umut verici olmasına umut verici ya, bütün hınzırlık grubumuzu dört takımdan fazlasını koymayanlarda.

Oysa ne iyi gidiyorduk; ne ölçülü düzeliyorduk.

İşte belgesi:

Polonya'dan yediğimiz, 5... İsviçre'den 4...

Arnavutluk'tan 3.

Her maçı, bir eksik gol yiyerek bitiriyoruz yani. Ne yazık ki takım bitti.

Dört takım yerine yedi takım olsaydı eğer, son maçı 1-0 kazanırdı bizimkiler.

Ama bu hesabı nasıl kabul ettirirsin Dünya Futbol Örgütüne?

Onlar ve biz

Maçtan önce gazetelerimizden biri, rakip takımın oyuncularını şöyle tanıyıyordu okurlarına:

«Bir dilim yağlı ekmeğe oynayan takım...»

Evet. Bir de bizim milyonluk ayaqlara bakın!

— çaylar tozlu çıkıyor —

— şunun tozunu aliver!..

— sigaralar rutubetli —

— Tekel maddelerinin —

SALI :

Bir intihar çeşidi

Sayfa genişliği başlıklar yeni vergi ve zamların kapımıza dayandığı. müjdelerken, Eskişehir'den verilen küçücük bir haber 15 günde 30 kişinin mide delinmesinden öldüğünü duyuruyor.

Nedenini sormayın artık. Orucu bıraktı mı kişi, lâı cimi yok bitiktir işi!

Kaşıyı sallamadan düşünsene bira. der. Görüyorsun işte, yediğin kazık, içtiğin kazık! Bunca kazığa mide mi dayanır, gençliğine yazık!

ÇARŞAMBA :

Bir de hafifini dinleseler

Hani propaganda amacıyla Turizm ve Tanıtma Bakanlığının çağrılısı olarak gelen 52 Fransız din adamı var ya?

Geçenlerde Efes'e gidip hacı olmuşlardı hani?

Hani canım, Kur'anı neden kendi dilimizde basıp okumadığımıza şaşmışlardı...

Daha çok şaşırtmak için olacak, toplayıp bir de metezori klâsik müzik dinletmişler adamlara.

Ertesi gün gazetelerden öğrendik etkisini. Klâsik müziğimizi dinlerken kendilerini tutamayıp ağlamışlar.

Yine şükretsiner Bakanlığın insana fına gelmiş, konuklara müziğimizin klâsiğini dinletmiş.

Ya, «Bu da hafif müziğimiz» diye. rek sıralasalar mı insana illâallah de. dirten aranjmanları, demek saçları. nı başarılarını yolarken görecektik adamları!

PERŞEMBE :

Hadi canım...

Yapımı hükûmet kararına kalan İstanbul Metrosunun şimdiye dek geçirdiği safhaları okurken, bir başka habere takıldı gözlerimiz:

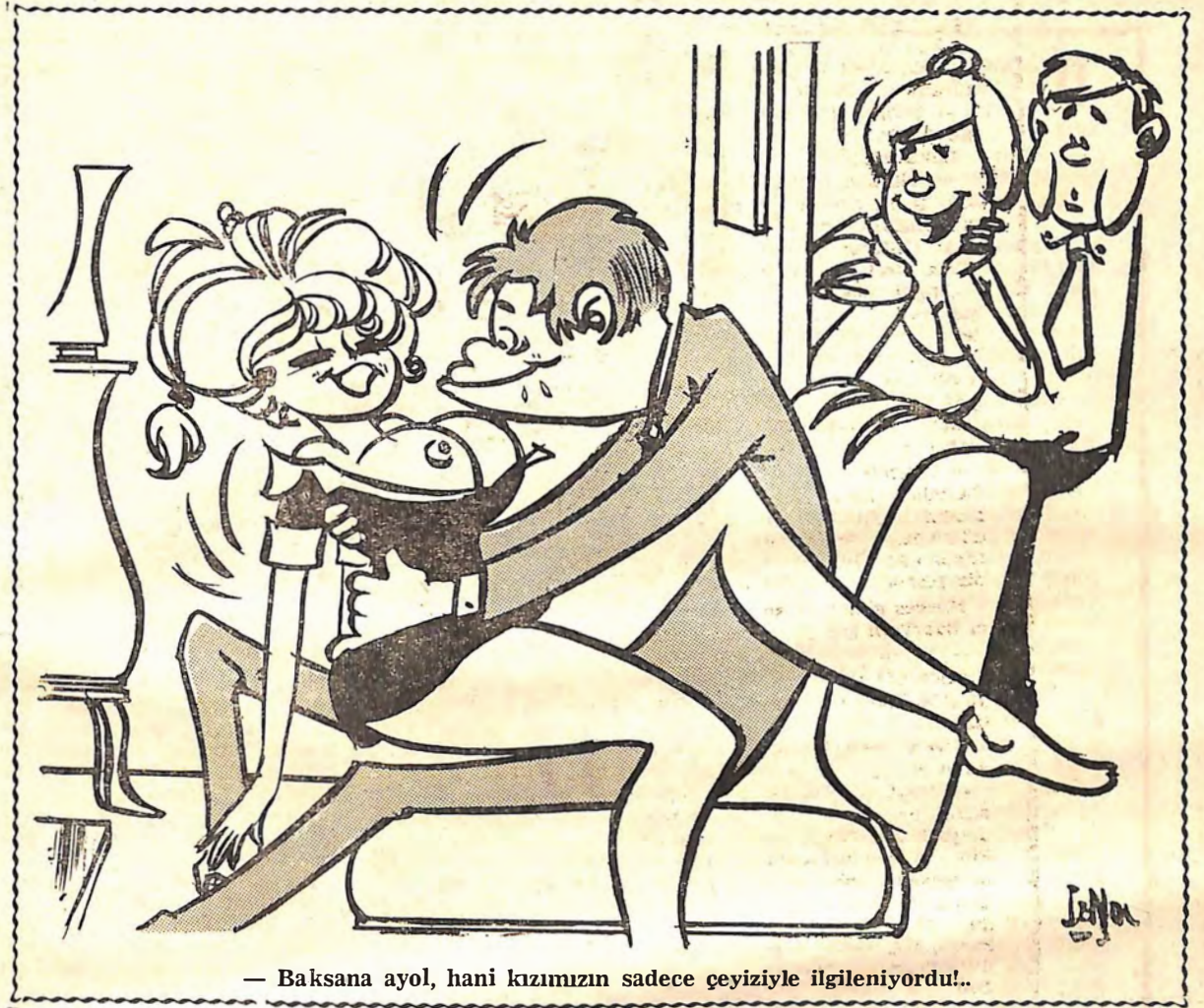
Fiyat artışlarıyla mücadele için, halk yardımı çağrıldı. — Gazeteler —

— Yok mu bana yardım etmek isteyen?..

— İkâyetler artıyor. —

— Baksana ayol, hani kızımızın sadece çeyiziyle ilgileniyordu!..

«Dünyanın en uzun tüneli Japonya'da yapılıyor.»

Uzunluğu da nerden geliyor biliyor musunuz? 54 kilometre olmasından...

İlahi... Hemen nasıl da yakıştırmışlar «Dünyanın en uzun...» deyimini.

Mesafe mi yani 54 kilometre?

Bizimkinin sadece projesi tutmuş 63 sene!

CUMA :

Antrenman

«Tarihi Büyük Postane yanma tehlikesi geçirdi.»

«Tarihi Kapalıçarşı yanma tehlikesi geçirdi.»

«Tarihi Çuhadar Han yanma tehlikesi geçirdi.»

Durmaya gelmez, yetişin dostlar! Baksanıza üçü bir olmuş, yanma talimi yapıyorlar!

Zira, tarihi yapıların yanması, diğerlerinden başka oluyor.

Dram Tiyatrosu nasıl gitti?

Birincisinde yangın tehlikesi atlattı, ikincisinde kısmen yandı, üçüncüsünde arsası kaldı!

CUMARTESİ :

İngiliz aklı

Dünya çapında bir turizm propagandasına giren İngiltere ne yapmış biliyor musunuz?

Hayır, hayır, ayrı bir Bakanlık falan kurduğunu sanmayın.

Genel Müdürlüğe bile lüzum görmemiş.

Dilber mi dilber genç bir kız bulmuş, «Dünyayı adım adım dolaş, memleketi tanı» demiş.

Görevi yüklenmiş kız. Mutlu mu mutlu, geçmiş gazetecilerin karşısına:

«Dört dili ana dilim gibi bildiğimden, gittiğim yerin halkıyla anlaşmam güç olmayacak» demiş.

Bir de pozunu var ki, bakmaya dayanamıyor insan.

İlahi dilber, seninle anlaşmak için lisana iş mi düşer? Gel. İngiltere'den geçtik, seni görmek yeter!

PAZAR :

2000 yılında...

Geleceğin dünyasını anlatan bilimsel bir yazıdan öğreniyoruz ki, dert, tasa, gam, keder kalmayacakmış insanlarda. Çok çok haftada yirmi saat çalışacakmışız.

Gıda sorunu mu?

Onu da düşünmüşler.

Üç öğün aş yerine, günde üç hap...

Geel 2000 yılı gel!

Gerçi hapi resmen yutmuş olaca-

ğız ama günde yirmi saat çalıştığı halde yarı aç dolaşırken, bu süreyi sığdırdın mı haftaya, hapi yutmak düşer adama.

Seninki dert mi?

Genel Müdür açıklıyor:

«Resmi daireler İETT'ye tam 128 milyon lira borçlu.»

Demece bakıp da İETT'yi milyon sanmayasınız haa...

O garip de Maliye Bakanlığına borçlu, Türkiye Elektrik Kurumuna borçlu.

Ya onlar milyon mi?

Yoo...

Maliye mükellefe borçlu, mükellef devlete borçlu, devlet daha başka devletlere borçlu.

Başını ellerinin arasına almış kara kara ne düşünür durursun ey üç kurşuk bakkal borcunu ödeyemeyen vatandaş?

Beş on liralık derde dert mi denir?

Yukarda sıraladığımız kuruluşlar borçlarından kurtuldukları gün, senin dert edindiğin parayı fukaraya sadaka olarak verir.

Boşveer. İtibarının yükselmesini istiyorsan, borcunu yükseltmeye bak.

Vedat SAYGEL

— N'oldu şu hayvana? İki gündür bi halt ettiği yok!..

OSMAN bir önündeki beş kilo tahin helvasına baktı, bir de etrafını çeviren meraklı suratlılara... Sonra:

— Tabii yerim ulan, dedi. Bir sürahi de su getirin...

Lüks Rıza:

— Ölürsün oğlum, dedi. Beş kilo tahin helvası insanın midesine manda tersi gibi çöker. Vazgeç... İhtiyar ananı vakitsiz evlâtsiz bırakma...

Cimcim Cemil ise boynunu kaşdı ve kâğıdı yırtar gibi bir sesle:

— Bırakın şu ukalâyı be! dedi. Yesin de görelim. Bize eğlence çıktı...

Asıl iddiaya tutuşan Fincancı Sabri bağırdı:

— Hariçten gazel okumayalım. Tahtaboş Osman'la iddiaya giren benim... Ortada tam bir binlik dönüyor... Yer yemez, kimseyi ırgalamaz. Ölürsen, dünya böyle bir pisboğazdan kurtulur...

Herkes güldü... Osman Fincancı Sabri'nin gırtlığına yapışarak:

— Lâfını geri al ulan! diye bağıınca ufacak tefecik Sabri'yi a. yı gibi Osman'ın elinden zor aldılar.

Orada nargilesini tokurdutan Asım Baba:

— Hayt!... diye bağırdı. Uslu durun bakalım delikanlılar!... İddiaya bakın. Gırtlaklaşmayı bırakın... Mademki Osman şu beş kilo helvayı yemeye iddiaya girdi, Sabri de ortaya bir binlik koydu... Kapışsınlar... İllevlakın karışmayın işlerine canım... Hodir meydan... Ben saat tutacağım... Hadi bakalım oğlum Os-

— Durmak yok... Öğütmeye çalışıyor... Kaideleri bozuyor...

Asım Baba gene müdahale etti: — Yooo... bir saat içinde dile diği gibi yer... Karışma...

Osman etrafa zoraki bir gülümsedi ve üçüncü kiloya başladı... Başladı ama üçüncü lokma. dan sonra helva denen şeyin ne kadar zor yutulur bir şey olduğunu adamakıllı anladı... İçtiği iki bardak su işi daha da zorlaştırmıştı... Kendi kendine, helvayı yemeye daha yeni başladığını, canının çok tahin helvası istediğini telkin etmeye çalışıyor, ağzına attığı helvaları bu telkinle

yediği helva ile bir ilgisi yoktu... Helva bambaşka bir şeydi... Boğazından zor geçen, şekerli, yapışkan, yenmesi çok zor olan bir nesne...

Nasıl yiyorlardı bu helvayı?... Yapanın da Allah müshakkkını versin... Üçüncü kiloyu bitirdiğinde Osman tam helvaaltı olmuştu...

Bir bardak daha su içmeye kalktı... Midesinden ağzına helvalar geri geldi... Sabri durumu anlamıştı, alay etti:

— Ne haber Osman... Daha iki kilo var... Ölmeden bu işten vazgeç...

Etraftan bozuldular, biri:

artık ömrünün sonuna kadar kasabada alay mevzuu olacaktı... Köfte olsa daha rahat yerdi... Et başka... Yahut portakal, filân... Bu tahin helvası bir belâydı... Tam iki kilo helva daha... Millet yüz gramıyla kütük gibi oluyordu... Üç kiloyu bin zahmet yemişti. «Hadi be Osman, gözünde büyütme şu iki kiloyu!» diye düşündü. «Bir hızla yumul... Belki açılırsın... İşin zor tarafını zaten bitirdin... Sonra su içme... Su kesiyor...» Ah bir geçirse... Midesi sanki kaya yutmuş gibi kaskatıydı...

Yutkundu ve birden helvaya saldırdı... Bu saldırısı Sabri'nin bile umidini kırdı. Hayret, Osman şimdi eskisinden daha hızlı, eskisinden daha gaddar helva yiyordu... Bu korkunç bir şeydi... Helvalar Osman'ın ağzında süratle kayboluyordu... Osman kıp kırmızı olmuştu... Dördüncü kilo bitmiş beşinciye geçmişti... Artık Osman'ı tutanlar rahatlamıştı... Dehşet bir adamdı şu Osman... Beş kilo helva bu be... Tahin helvası... Yaman Osman... Obur Osman... Yemek onun sanatıydı... Kimbilir ne mide vardı şu herifte... Osman bin lirayı almasın da kim alsın?... İşte beşinci kilodan yüzelli gram kadar kalmış... Osman için üç hamlede tamamı işi... Ama o ne, birden Osman olduğu yerde bir gerildi... Gözleri şaşa şaşa baktı... Elini sürahiye attı... Aman Osman dayan... Su verin... Ne oluyor?... demeye kalmadan koca Osman kütük gibi kaykıldı kaldı... Üstüne vardılar... Biri ağzına

tahin helvası

suavi süalp

man, işte helva işte sen... Yemeye bak!... Gırtlığına güvenen bozancacı başı...

Asım Baba'nın bu son ve kesin konuşmasından sonra ortalık duruldu. Osman masanın başına göçtü, kollarını sıvadı... Beş kilo tahin helvası da az buz değil di hani... İddia bu... Alimallah sonunda o kadar kahve halkına rezil olmak da vardı... Üstelik yiyemezse bin lira da para verecek ti...

Fincancı Sabri rahattı. Osman ne kadar bir oturuşta on porsiyon köfte, beş porsiyon piyaz yese de, bu tahin helvasıydı, adamın gırtlığından geçmek bilmezdi... Biliyordu, Osman ikinci kiloda şişecekti...

Ortalıkta çıt yoktu... Osman etrafına bakındı... Asım Baba:

— Hadi bakalım evlât, yumul! Deyince helvaya saldırdı... İlk lokmaları hop hop midesine indirdi... İki yudum da su içti... Ashında su içmesi aleyhineydi... Çünkü helva suyla beraber gidince midede iki misli yer tutuyordu...

Osman birinci kiloyu pek zahmetle yemişti... İkinci kiloya biraz daha ağır başladı... Helvayı yeme süresi bir saat olduğundan daha vakti vardı... İkinci kiloyu bitirirken midesinin ağır-laştığını ve artık lokmaların daha zor midesine indiğini hissetti... Fakat hiç bozuntuya vermedi... Bu arada etraftan iddiaya tutuşanlar da çıkıyordu... Kimi Sabri'nin, kimi de Osman'ın üstüne oynuyordu... Osman ikinci kilonun sonunda beş dakika mola verdi... Buna Sabri itiraz edecek oldu:

yutmaya uğraşıyordu... Tabii kimsenin bu durumdan haberi yoktu... Ona gayret verenler habire:

— Yaşa Osman!... Dayan, üçüncü kilo da bitiyor!... Bravo!... Üstüne elli lira koyduk!... Bizi utandırma!... gibi lâflar ediyordu.

Osman canını dişine takmış tahin helvasıyla ölümüne bir güreşe girmişti... Fakat bitmek bilmiyordu şu helva be... Başka şeyler düşünmeye başladı: Küçükken babası ona bir saat almıştı... Ne güzel saatli... Fakat denize girip saati bozmuştu... Ne yazık ki böyle düşüncelerin

— Yooo... dedi, boral bozmak yok.

— İnekliği bırak Fincancı Sabri...

Osman ıstırap çekerek gülümsemeye çalıştı:

— Boşverin desin. Be...

— Aferin Osman... Sindir sindir... Daha yarım saatin var...

Dişardakilere göre hesap iyi di... Yarım saatte üç kiloyu götürün Osman, öbür yarım saatte iki kiloyu lüp diye yedi.

Acaba yer miydi?... Kimse zahmet edip bunu Osman'a sormuyordu... Halbuki iki kilo helva Osman'ın gözüne koca bir apartman gibi geliyordu... Pes dese,

bir parmak saldı... Doktor yok mu? sesleri... Başaşağı ettiler... Çaresiz Osman beş kilo tahin helvasının uğruna, yemekten çatlamıştı...

Doktor geldiğinde herkesi suspus olmuş buldu... Kahvede büyük bir matem vardı... Şimdi fukara anası duyacak, kimbilir nasıl saçını başını yolacaktı... Doktor hepsine:

— Çekilin şöyle, deyip dinleme aletini Osman'ın göğsüne koydu... Gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Yahu bu adam ölmemiş...

— Beş kilo helva yedi...

Sabri atıldı:

— Daha yemedi...

— Biz onu çatladı, öldü sandık...

Derken Osman doktoru bir tarafa iterek doğruldu... Uykudan uyanırmış gibi bakındı...

— Kaç dakika var?... — Üç...

— Vazgeç Osman...

— Öleceksin... Zor kurtuldun...

Fakat Osman deli gibi son parça helvaları da acele ağzına attı. Sonra üstüne bir bardak su içti. Herkes donup kalmıştı... Osman ölüren dirilmiş, iddiayı kazanmıştı... Kahve alkıştan inliyordu. Asım Baba, Osman'ı alından örptü ve Sabri'den aldığı bin lirayı verdi:

— Aşksun oğlum... Tam o burmuşsun, güle güle harca...

Osman bir şey olmamış gibi gülümsedi. Sonra:

— Var mı şimdi on porsiyon köftesine giren?... dedi. Ve sonra devrildi...

Bu sefer bir daha dönmek üzere gitmişti Osman... Ama bin lirayı cebe attıktan sonra...

İŞLERKEN...

MEMLEKETİMİZDE trajik, dramatik, melodramatik vukuat ile karışık bir hayli komik işler oluyor ya... Bazan onlara gösterilen tepkiler daha da komik oluyor.

Bir süre önce İzmir'de geçen şu olaya bakın:

Karşıyaka'da sözde «kuaför-lük» eden S. G. adlı bir dilber ya-kalanmış. Meğer kuaförlük falan yapmakta değil, 17-18 yaşların-daki kızları (basınının başlık-larının deyimiyle) «satmakta» imiş!

Ele geçen iki kızın polisteki ifadeleri şöyle:

— Bu hanım bize aşk dersleri verdikten sonra satıyor. Satılma-mızı biz de istiyoruz. Bu işe zor-lanmıyor; kendi arzumuzla satı-lıyoruz.

Hanımın Emniyetteki ifadesi ise şöyle:

— Eve erkek alınam, telefonla iş görürüm. Kızları istenilen ye-re götürür, peşin parayla sata-rım. Saatimiz üçyüz liradır. Bir saatten sonra fiyatta her saat başına elli lira artma olur.

Polisin verdiği bilgiler bu ka-dar. Ortalıkta her hangi bir şikâyetçi yahut dâvacı olmadığı için başka ifade mifade yok.

Şimdi gelelim kamuoyunun, öz-zellikle basının tepkilerine...

Böyle şeyler oldukça küplere biner görünmeyi iş edinmiş bir-takım profesyonel ayıplayıcılar-da bir öfke, bir kınama, bir lâ-netleme ki, işitenin dudagı çat-lar!

Ne demekmiş efendim kız sat-mak? Namus nerede kalmış, fa-zilet nerede, ahlâk nerede? Top-lumun çökme belirtisiymiş bun-lar hep...

Ben şimdi Karşıyaka'daki işye-rinin çalışma konusunu savuna-cak değilim. O alanda amatörce çalışır görünürken çok daha bü-yük dünyalık doğrultmasını be-ceren pür iffet hanımların du-rumlarını sözkonusu etmeye de niyetim yok. Ancak ekonomi bi-limini az bir şey merak edip öğ-renmiş bir vatandaş sıfatıyla ba-

zı teşhis hatâlarına değinmek is-tiyorum.

Eğer aşırı açığözlük, fırsatçı tüccarlık, faiz kokan kâr düşkün lüğü gibi halleri haramilik saya-caksak bir şey demem. O zaman yalnız Karşıyaka'dakileri değil, bütün haramileri elbirliğiyle kı-narız, mesele kalmaz.

(Dilimizde kötü ev anlamına gelen kelimenin kâr ile hane söz-cüklerinin birleşmesinden doğdu-ğunu hatırlayalım!)

Ama bütün kârlı iş yolları en olmayacak ölçülerde zorlanırken bile alkış tutanların S. G. hanı-ma bu kadar köpürerek yüklen-meleri neden?

Aslında kendisi örnek bir pat-ron:

Kızları önce eğitiyor. Sonra da satmıyor, kiralyor. Yâni emek-lerini değerlendiriyor. Hem de pek rasyonel bir çalışma düzeni içinde!

Muhasebe sağlam. Veresiye, se-net, bono, karşılıksız çek falan yok. Her şey peşin parayla.

Ulaşım ve dağıtım birinci sı-nıf: Siparişler telefonla alınır a-lınmaz mal yerine teslim edil-mekte.

Fiyatlar standard: Birinci saat şu kadar, sonraki her saat bu ka-dar. (Keşke taksitlerimizin saat-leri de o kadar belirli çalışsa!)

Bir çeşit sosyal, ekonomik, hat-tâ psikolojik eşitlik de var: Var-diyadaki emekçiler yetmezse pat-ron kollarını falan sıvayıp işbaşı yapıyor kendi de!

Hepsinin sonucunda alıcılar kadar satıcılar da hoşnut:

— İşe hiç zorlanmıyoruz, her şey gönlümüzce oluyor, diyorlar.

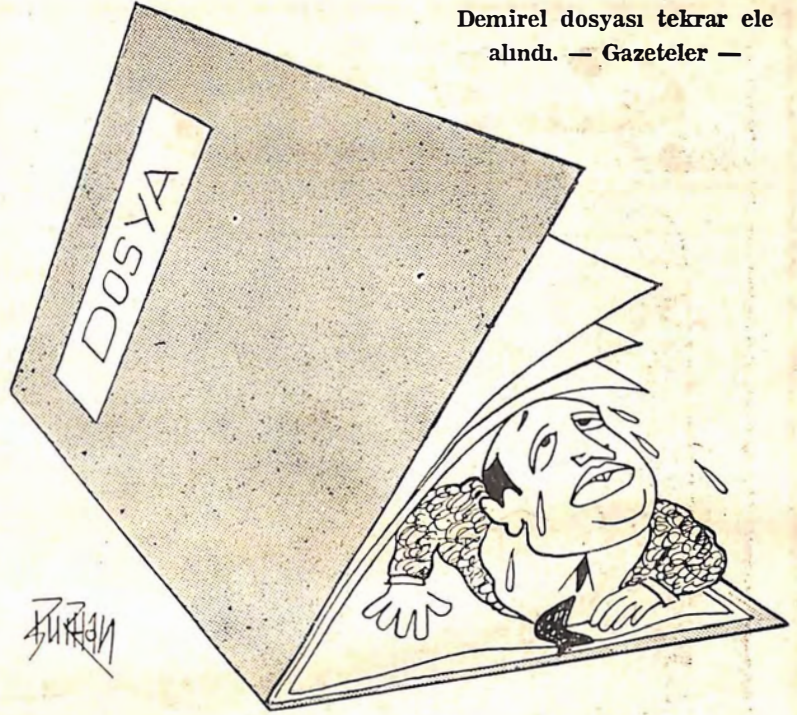
Böyle bir durum kaç iş kolu-muzda var?

Eğer kâr ülküsüne yürekten bağlıysak, S. G. hanıma ahlâksız filân demeye dilim varmaz be-nim. Sadece kendi alanındaki en ileri tekniği ülkemize getirebil-miş parlak bir işletmeci diyebilirim.

Ekonomik çevrelerdeki ileri ge-lenlerimizin dikkatine...

Refik ERDURAN

Demirel dosyası tekrar ele alındı. — Gazeteler —

— Bakalım, «Biz dosyadan çıktık» da diyebilecek miyim?..

Sosyetik aile

Geceler plânlanmış: Bir gün kumar... Bir gün caz... Toplantısız bir akşam, kitaplarında yazmaz...

Gazete alır ama, bakmaya zaman kalmaz, Örüncek bağlar çoktan, okuldaki bilgisi, Ama politik yönde çok derindir ilgisi...

Nasıl gelmişse gelmiş... Orasını siz bilin?... Okulsuz ihtisastır, yükselmek: Özel ilim...

Makam... Koltuk... Yan gelir... Hakkıdır bu sicil. Hindi gibi kabarır, her kim olsa böylesi, Kabardıkça daha çok büyük Bay'ın gölgesi...

Gazeteye sonundan başlar, alışkanlıktır...

Fikir yazıları mı?... Çapraşık, karanlıktır...

Okumaya gerek yok: Doğuştan uyanıktır,

«Çok çok okuyor» diye, inandırır herkesi, Aydın değil mübarek, sanki kültür çeşmesi...

Kız, okumaktan bıkmaz, olsa yüz Fotoroman,

Anne rahat edemez, yerli filim olmadan

Bütün Seks'i aktarır Red-Kitt'ten sonra, oğlan

Hepsinin dudagında çatlar bir ciklet sesi,

Ev değil mübarek yer, sanki kültür çeşmesi...

Baba, kitaplarının çokluğundan övünür,

Gerçekten, pırıl pırıl nice ciltler görünür,

Okumaya başlasa belki yetmez bir ömür,

Boydan boya kitaplık, bilgelik göstergesi,

Okumaktan çok daha zevkli işin süksesi...

Bay'a göre, kimsede ne sağduyu, ne mantık...

Yalnız kendi apayrı, sihirli bir yaratık...

Bıraksalar, dünyayı ters döndürecek artık,

Aman dokunma Üstad, alt-üst etme Fiziği,

Müsbet ilme benzemez, Palavra egzersizi...

Desem: «Sayın Don Kişot, yap büyü... İzindir.»

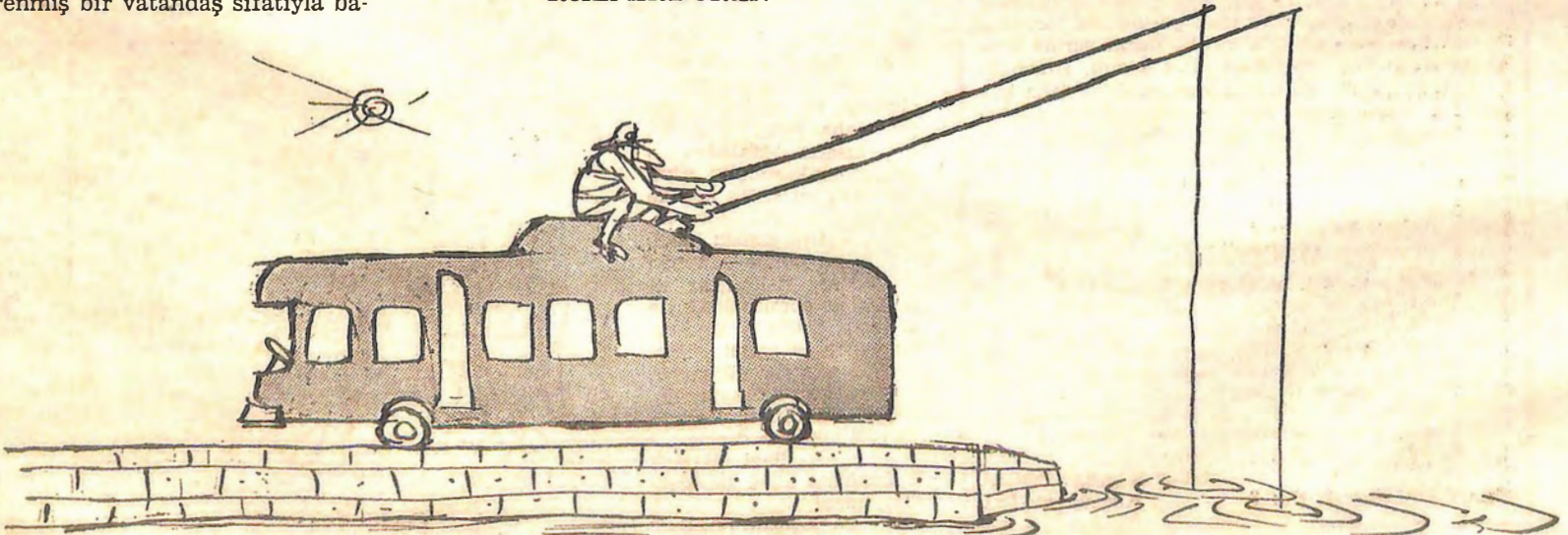
Der ki: «Artık çare yok, durum gayet hazindir.»

Çünkü tüm bilgisinin kaynağı magazindir...

Beni sinir ediyor bunların ünlemesi,

Ağlanacak hallere kahkahayla gülmesi...

Fikret YILMAZ

SİZİN

İÇİN

Yazısız

İÇİNDEN SAYIYORMUŞ

Babam Tıp Fakültesinin son sınıfındayken, iç hastalıkları dersinde, hocaları, enteresan bir hastalığı bulunan taşlı bir hastayı muayene etmelerini talebelerle tavsiye etmiş.

Bir iki gün içinde o kadar çok talebe, hastayı muayene etmiş ki hasta son derece usanmış ve canına tak demiş olacak ki, babamla bir arkadaşı da aynı hastayı muayene ederken sırttaki titreyişimle-

ri almak için hastaya:

— Baba, 40-41 diye say! dediklerinde hastadan ses çıkmayınca babam:

— Saysana babacığım, diye tekrarlamış. Yaşlı hasta:

— Siz muayeneye devam edin oğlum, ben içimden sayıyorum, demiş.

Bülent ALTUN

Yukarı Mumcu Cad. Güney Ap. No: 7/8

ERZURUM

BOŞ ÇERÇEVE

Dolmuş motoru ile Üsküdar'dan Beşiktaş'a geçiyoruz. Karşımızda tablo kadar güzel bir kız oturuyor. Kaşı, gözü, duruşu hepimizi etkiledi. Hayranlıkla onu seyrederiz.

Kız sigarasını çıkarsa, biz dört arkadaş, hep birden çakmağı uzatıyoruz. Kazara gazetesi elinden kaysa, hep birden alıp veriyoruz. Birden, kuvvetli bir rüzgâr, bu çok güzel kızın saçlarını uçurdu. Biz yine hep birden pencereyi kapamaya kalktık. Fakat ne mümkün, öyle sıkışmış ki kapanmasına imkân yok. Teker teker kuvvetimizi deneyip yerlerimize oturduk. Sonunda, pehlivan yapılı, gücü kuvveti yerinde bir bey kalktı ve yarı açık çerçeveyi iki kulağından tuttuğu gibi şak'kadak yerine oturttu. Sonra kıza tebessüm ederek, kasıla kasıla yerine oturdu. Doğrusu hepimiz takdir ettik adamı. Bravo...

Çok geçmeden kızın saçlarını bu sefer daha kuvvetli bir rüzgâr ikinci defa havalandırdı. Kız eliyle başının arkasında camı aradı. Hayret, eli pencereden dışarı çıkmıştı. Meğer deminden beri kapatmaya uğraştığımız çerçeve boş çerçeveymiş.

Sabri NALBANTOĞLU

Haşacı Raif Sokak No: 8

Kuzguncuk/İST.

OTOBÜSTE

Gözleri, küpeleri, hattâ yüzüğü bile yeşil bir kızın yanına hiç tanımadığı bir genç oturdu:

— Ben, dedi, yeşili çok severim. «Yeşil Yunus So. kağı» filmini sırf bu yüzden seyrettim. Yeşil Çekirge, Yeşil Bursa... Ah, hele hele yeşil salata...

Sonra, düşündü düşündü:

— Yeşil, dedi, trafikte geçiş serbest demektir...

Bu sırada arka taraftan bir ses duyuldu:

— Delikanlı, fazla yeşillenmeyelim!...

Sabri NALBANTOĞLU

Haşacı Raif Sokak No: 8

Kuzguncuk/İST.

SARHOŞUN GÖRÜŞÜ

Yağmurlu bir gecede körkütük sarhoş bir adam evine giderken hep oluk altlarından geçer. Evine varınca karısına:

— Yahu, der, bizim mahalleden geçerken bütün kadınlar tepeme kovalarla su döktüler. Onlara ne zararım dokunmuş, kabahatim neymiş?...
A. Cengiz AYBATILI
Koçular Ortaokulu Md.
Eğridir/İSPARTA

FRANSIZCA DERSİNDE

Zarif ve şakacı olan Fransızca öğretmenimiz bir gün ders esnasında arkadaşlarımızdan birisinin gazete okuduğunu gördü.

Dersten başka bir şeyle meşgul olunmamasını ki-barcaya ihtar edince, gazete okuyan arkadaşımız:

— Efendim okuduğum gazete Türkçe değil Fransızcadır. Ders harici sayılmak, diyer kendisini müdafaa etmek istedi.

Öğretmenimiz buna karşılık:

— Evet ama oğlum, bu botanik dersinde marul yemeye benzer, dedi.

Osman MUTLU

Aksu İlköğretmen Oku. lunda memur.

ANTALYA

KÜP VE KOÇ

Atasözü haline gelmiş olan bu olay, bir obada geçiyor:

Çadırın açık kapısından içeri giren koç, bulgur çanağına kafayı sokup, yemeye başlamış, Yemiş yemiş, bulgur bitince kafayı çekmeye çalışmış, çalışmış ama nafiye, kafa çıkmaz.

Uğraşıp dururken kapıyı bulmuş. Koçu öyle görenler, toplanmışlar başına... Hane sahibi tutturmuş: «Koçum da koçum». Kadın başlamış: «Çömleğim de çömleğim». Bakmışlar olacak gibi değil, danışa-lım bir akıllıyo demişler. Akıllı olacak ihtiyar: «Kesen koçun başını kurtarın çömleği. Bir kadın, erkekten daha değerlidir» demiş kısaca... Kabul edilmiş. Koçu kesmişler, çömlek kurtulmuş. Bu kez de baş çıkmaz. Yine aynı ihtiyar: «Kırın çanağı, çıkarın başı» demiş... Aynen yapmışlar. Bakmışlar ki ortada ne çömlek kaldı ne de koç. İhtiyara sormuşlar: «Bre bu nasıl iştir?» İhtiyar gururla: «Birinden biri sağlamsa kalsaydı, dövüşürlerdi. Şimdi ikisinin de sesi çıkmaz» demiş...

Raci AKINCI

Yoğunhisar köyü İlkokulu Öğretmeni

Boğazhyan/YOZGAT

ŞAŞIRTMA

Üç sene kadar önceydi. O zaman Ziraat Fakültesi ikinci sınıfında idim. Fakültede eskilerden, yaşı ilerlemiş şakacı ve komik bir âbimiz vardı.

Bir gün bize Sebzeçilik dersi imtihanını anlatıyordu.

İmtihanda profesör sormuş:

— Fidelerde şaşırtma nasıl yapılır?

Bizim arkadaş kendinden emin bir şekilde başlamış anlatmaya:

— Önce iki tane çukur açarız. Sonra fideyi elimize alır, çukurlardan birine koyacakmış gibi yapar, diğer çukura koyarız. Böylece fideyi şaşırtmış oluruz, demiş.

Profesör:

— Aferin oğlum, çok iyi bildin. Sana on veriyorum, demiş.

Bizimki sevinç içinde imtihandan çıkmış, arkadaşlarına da on aldığını söylemiş.

Nihayet imtihan neticeleri belli olmuş. Arkadaşları bakmışlar ki on yerine bir yazılı. Hemen kendisini bulup durumu bildirmişler. Bunun üzerine bizim arkadaş doğrucu profesöre gitmiş ve itiraz etmiş.

Profesör de demiş ki:

— Ben sana on numara verirken bir'i yazdığımı çok iyi hatırlıyorum, fakat sıra sıfır'a gelince sağa koyuyor gibi yapıp sola koymuşum yani şaşırtma yapmışım!...

Hasan BÜYÜKÇOBAN

Şeker Talebe Yurdu, İstanbul Cad. No: 124

Akköprü/ANKARA

NASIL YENİRMİŞ...

Murat arkadaşıyla geziyordu. Yol kenarında oturmuş üzüm yiyen bir adam gördüler, hayretle bakmaya koyuldular.

Adam önündeki sepetten bir salkım üzüm alıyor, ağzına sokuyor, geriye sadece ortadaki sapını çıkarıyordu.

Murat dayanamadı sordu:

— Amca üzüm öyle mi yenir?

— Ya nasıl yenirmiş?... Murat:

— Tutarsın sapından tane tane koparır yersin.

Adam, Murat'la arkadaşının hayret dolu bakışları arasında cevap verir:

— Ohooo... O senin dediğin armuttur. Tane tane ağzına atar yersin.

Yavuz ÇELEN

Yıldız, Yenimahalle Fırın Sokak, Park Ap. 2/7.

Beşiktaş/İSTANBUL

Çocuk doktoru!

her halede bir OLAN

KUŞAĞI
SOLUKU

1

2

ODUN YOK
KÖMÜR YOK

KÖMÜRÜN
TONU 580 LİRA
O DA BİZ DE
YOK!..

3

4

5

ÖLÜRSEM YAZ-SINLAR MEZARIMA:
"NE ŞEHİTTİR
NE GAZİ
SOĞUKTAN DONDU
NİYAZI ...

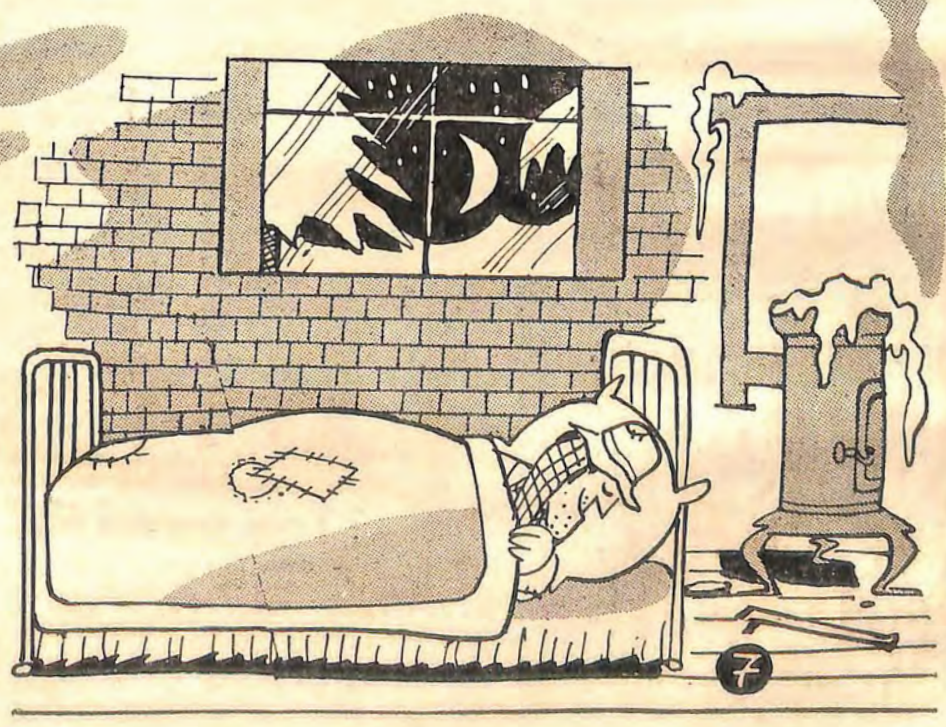

6

HAYDİ
İYİ
GECELER

7

— Ne diyecek, hep Ârif'e gızıdır... Rakı içip içip geldin, gızı dövdün, gız da datlı canını gurtardı dedi.
— Carayı da niye demedin?
— Ana, Ârif içki içmez ki...
— İçer soyka içer, parayı bulsa içer amma, para yok paraaa... Ben bilmez miyim gendi gunnadığım piçi? Dırnağı olamaz babasının... Amma bak, Rifat olacak, bi şeyler olacak o oğlan. Avrat bana on lira verdi, kaçat para... Deli Dürdane'ye gösderdim onnar getdikten sonra, heye vallaha Rabiye nene, on lira dedi. Söz verdi, avrat da, Rifat da, hele bi evlerini gursunlar, beni yanlarına alacaklar, guş südüynen besleyecekler... O zaman gurtulacam bu evden... Gün gösdermediniz ki bana.
— Ana, benim derdim bana yeter, bir de sen başlama...
— Gösderdiniz mi? Unuttum mu zannediyon, o gadeyifi oturup ben-siz yedinizi?
— Yirmi senelik şey...
— Ne yirmi senesi gız? Aboov, daha bi sene olmadı gız, bi sene...
— Ana, o zaman Dilber yürümü-yordu bile...

Yaşlı kadın, elini salladı hayâlde...
— Hele bi gidiyim onların yanı-na, ah ah, o zaman işde, bi peynirli gadeyif yapacam ki gendime, her lokmayı ağzuma atışımda, bu Fidan için, bu Ârif için, bu Dilber için, diyeceğim... Çatlatacam sizi çatlatacam... Ben Veysel Garani'yi annadır-ken, nerdeyse ağlıyacakdı avratca-ğız... Sen heç ağladın mı, hı, sen heç ağladın mı, belki yirmi sefer annatım sana... Gurban olduğumun Veysel Garani'si, bir başına, bir başına... Depesinde güneş, ayağında çarık, tuluğunda bir damla su yok... Gurban olduğumun Veysel Garani'si, gurban olduğumun...
Yaşlı kadın ağlamaya başladı...

Tüm fakir evleri gibi Ârif onbaşı-nın evinde de her hangi bir de-ğişiklik olmadı. Dilber gittiyse gitti. Şayet sağsa, günün birinde bir yer-den haberi gelirdi. Hani ya, kız da az hayırsız değildi, insan iki satır bir mektup, bir haber uğururdu ana-sına babasına... Hele hele anasına. Bazı geceler, hiç uykuyu uyumadı Fi-dan. Kızını sayıkladı durdu. Çok geceler de kocasının uykusunu ka-çırıldı. Ârif onbaşının kahveden yor-gun argın geldiği geceler, karısı bir umutla bekledi onu. Her gelişinde de:

— Bir haber var mı? diye sordu.
Cevap vermezdi Ârif onbaşı. Zaten bir haber olsa, elindeki teraziyl o-cağın önüne bırakarak koşardı eve, karısına müjdeyi verirdi. Ama yok-tu ki... O zamanlar ağlamaya baş-lardı Fidan:
— Yavrum gızım, ayının inine mi girdi, gurdun pençesine mi düştü? diyerekten.
Seslenmezdi Ârif onbaşı. Bazı bazı mırıldanırdı:

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— Accık daha sabret, yakında bu lacam onu. Hele bi altınlar, bi para-lar...

Aynı, duvardaki bir resim gibi ol-du Dilber bir kaç ay sonra. Duvar-daydı resim ama, unutulmuş bir re-simdi. Ara sıra göze çarparsa, ha-tırlanıyordu...

Rifat'a gelince, onun için hiçbir sancı duymuyordu ne anası, ne de babası:

— Erkektir, er gişidir, başı sıkı-sınca, gendi başının çaresine bakar, diyordu Fidan.

Bazan da:
— Ama, diyordu, bu ne biçim iş, ölü mü sağ mı, bir haber salmaz mı insan anasına?

O zamanlar babası:
— Eyi ki haber yok, derdi. Eyi olmazsa çokdan goşar gelirdi. Hem ne diyorum biliyon mu? Dilber de öyle ha. Durumu eyi ki, bizi heç aradığı yok...

— Amma bi bilsek Ârif, burda mı, başga memlekette mi, n'oldu, evlen-di mi, Allah gorusun kötü mü oldu?

Bazı günler Rabia nine de karışır-dı söze:

— Asgerliğini yapmadı asgerliğini.. Asgerlik yapmamış erkek, erkekden sayılmaz. Nerde bulurlar ki onu, gel asgere diye? Amma ne dersensiz deyin, avradın eyisine düştü... Beni de yanlarına alacaklardı... N'oldu ki acep? Ev bulamadılar zaar. Yoksa, nenem diye goşacakdı avradı bura-ya. Amma gelir, bi gün çıkar gelir, bi keresa dutarlar, beni içine goy-duklarıynan guş gibi uçurlar. Ben de gettiğimin ikinci günü bi peynir-li gadeyif yaparım ki, elime sağ-lık... Dilber hayırsız, o orusbu oldu.

Orusbu olmasa bi cevabı çıkardı. Amma gene yakında çıkar, biri ge-lir, senin gızı filân yerde güzdüm der. Elin giranı bu. Ben yüz kere dedim ona, gız zaten hacetlerin bö-yük, bi de sen öyle göğsünü gerip böyütmü, bigün biri saldıriverecek, sona tek hacetli galacan... Amma se-ni dinniyen kiim? Nene olup da bir günden bir güne, benim lâfımı din-nemediler ki. N'olacak, Ârif onbaşı-nın sülbü, Fidan'ın pis südü deel mi, böyle olur işde.

Ârif onbaşı anasının böyle konuş-masına seslenmezdi ama, Fidan da-yanamaz:

— Anaa, derdi, niye böyle konuşu-yon?

— Gonusurum ya... Goca hacetleri ite köpeğe yedirdiniz. Veremez miy-dik gül gibi gızı şurda nalincinin oğ-luna, dul Şükriye'nin oğluna. Oğ-lan her hafda anasına bi tepsi ga-deyif getiriyormuş... Eyi oğlan, has oğlan... Tabii, ana baba olup öteki-ne de sahap olamadınız ki. Oğlanı evermediniz ki. N'apsın oğlan, bakdı sizden hayır yok, gendi başını gen-

di bağladı. Elin avradı da buldu gencecik tıfıl oğlanı, sokuyor goynu-na atasını söndürüyor, aptal mı si-zin yanınıza göndersin? Amma gelin eyi gız ha, on lira verdi bana, gös-derdim, heye on lira dediler... Bi mercimekli pilâv, küsdürdün avradı, insan yanına bi salata yapmaz mı? Gelmezler işde, oh oh gelmezler iş-de...

Daha sonraları Dilber'in de, Ri-fat'ın da tek tük edilir oldu lâfları. Onu da çoğu zaman Rabia nine açar-dı. Biraz da eğlence olmuştu onların evi terketmeleri Rabia nineye. Ger-çekten, onlar evi terketmeselerdi, neyi konuşurdu şimdi nine? Durur durur, aklına konuşacak, bir şey gel-meyince ya Dilber'i atardı ortaya, ya Rifat'ı. Ondand sonra, akşama dek ko-nuşur da konuşurdu... Arada bir sa-pıttığı da olur, bilmem hangi akşam üzeri, Rifat'ın kendisini kapıdan ça-ğırdığını:

«Nene, bohçanı hazırla, hadi ke-rusa (payton) hazır» dediğini söy-lerdi.

İlk kez ilgilenmişti Fidan, ninenin bu müjdesiyle. Ama ondan sonra bu müjde haftada bir tekrarlanınca, ninenin kendi kendine kurup, kendi kendine hayâl dünyasını çalıştırdığı-na inanmıştı.

— Gız vallaha, hadi benim donu-mu göyneğimi goy bohçaya, Rifat bi saat sına kersaynan gelip beni a-lacak...

— Anaaa!...

— Ne anası? Gısgamıyon deel mi? Seni çağırmadı, beni çağırdı diye gısgamıyon deel mi? Elbette çağır-maz seni, gedip de geline gaynana-lık mı edecen? En eyi gaynananın boynu gopa... Hadi hadi, o uzun do-num nerde benim?

— Ana...

— Aboov, vallaha düşmansın sen bana düşman... İsdemiyor oğlunun yanına gettiğimi... Körol sen inşal-lah körol e mi, ol da ben bakıyım... Ben sanki hazırlayamaz mışım boh-çamı, bi işmiş sanki? Fabrika mı yapacan, domuz gelin, iki dene don-nan, iki de göyneği bohçanın içine goyacan...

Yaşlı kadın, söylene söylene ye-rinden kalkar, eski bir sandığı açar-ak, oradan soluk renkli çiçekli bir bohça çıkarır ve onun içine birta-kım eski giysiler koyarak, evin orta-sındaki direğin çivisine asardı. Son-ra geçerdi pencereye, her payton se-sinde, her kırbaç şaklayışında, her arabacının haydidi sesinde yerinden zıplayarak, bohçasını kapar:

— Gız Fidaan, Fidaa, diye bağı-rırdı.

— Ne var ana?

— Gel gız gel!...

Fidan, heyecanla içeriye girer, yer-

lerde bir akrep veya duvarlarda bir arı arardı:

— Ne var?

— Helâllaşak... Bana çok kötüllük ettin amma, hakkım helâl olsun, sırtımı yıkadın, bana su verdin.

Ne yap-sın, Fidan nineye sarılır, nine gözlerinin ve burnunun suyunu Fidan'ın suratına yapıştırarak geli-niyle şapur şapur öpüşür:

— Artık eksik helâl olsun! derdi. Tut elimden.

— Nerye?

— Dışarıya, kersa geldi.

— Dışarda kersa merusa yok.

— Gız ben sana mı inanacam, yoksa gözlerimnen gulağım mı?

— Gözün görmez senin, sonra gu-lağın da, her sokakdan geçen keru-sayı Rifat mı belledin?

— Gız hadi endir beni, oğlan çok bekleyemez, avradı gızışır...

— Sokakta kersa yook, lâf anna-mıyon mu?

— Allaah bi şeyler demem sana, bin bele (belâ) versin Allah sana. Oğlundan gısgamıyon beni... Eyi ana olaydın da seni de götürüydi...

Hele dışardan o anda bir paytonun yürüyen sesini duyarsa nine, dövl-nür, ağlar ve bedduaları ardarda sı-ra-lardı:

— Bişe demem gelin, sürüm sü-rüm sürünesin, oğlan bekledi bek-ledi getdi... İnşallah ahir ömründe benden beter olun, sokaklarda dile-nin... Hayın hayın, ana hayını n'o-lacak...

Sonra nine soluğu komşularda a-lır, gelinine orada devam ederdi beddua etmeye:

— Hayın bacım hayın, isdemiyor benim oğlunun evine gettiğimi... Eh eh, Allah büyükdür, nasıl olsa o oğlan bi daha gelir. Ayağımın gırıla-cağım bilsem kalkıp gendim goşa-cam... derdi.

Komşular da onu körüklerlerdi:
— Ya nene, derlerdi, oğlan bek-lye bekiye gadit oldu. Tam beş kere nene nene diye bağırdı...

Ağlardı nine:

— Duydum anam duydum. Amma gözlerim görmüyor ki...

— Sona, bağırdı bağırdı, bindi ke-rusaya getdi... Elinde de bi tepsi ga-deyif vardı

Nine dizlerine vurarak bağırırdı o zaman:

— Aboov, gaful gadalara gelesin (çok büyük belâlara) gelin, e mi, gaful gadalara... Gadeyif de vardı hı?

— Gocca bi tepsi!...

— Verirdim vallaha, yarısını zık-kımlansın, gendine verirdim... Ha-yın bacım, duz ekmek hayını...

Sonraları nine Dilber'le konuşma-ya başlardı. Bir gece yarısı, rüyasıyla hayâlini uykusuzlukta birleştirin-ce, bağırıverdi:

— Gız galkın, Dilber geldi! diye.

Fidan, sıçrayarak kalktı yatağın-dan, koştı kapıyı açtı. Kimsecikler yoktu. Anladı sonra ninenin hayâli-nin çalıştığını:

(Devamı var)

EVET! *bişin bankamız HER YERDE HER ZAMAN hizmetinizde olan*
TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ZİRAAT BANKASI'dır

(Basın: 60568 - A - 21079 - 177)

Akbaba

• Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

SAHİBİ: Ergin Ortaç, Yazı işlerini filen idare eden: Kadri Yur-datap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ: Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 il-ra. Yabancı memleketlere yıllık 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YE-Rİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3. İstanbul.

Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruştur.

ZİRAAT BANKASI

EDÜT
BANKACILIK
İŞLERİNİZDE
HER YERDE
HER ZAMAN

TÜRKİYE CUMHURİYETİ
ZİRAAT BANKASI

(Basın: 60568 - A - 21079 - 177)

— Aaa, sus ayol... Müdür bey çekmecenin altında!

7 rakamının sırrı

İki arkadaş arasında:

— Bugün tuhaf olaylarla karşılaşım: Tam saat yedide uyanım. Cebimde yedibin frank vardı. Otelde kahvaltı ederken sofrada yedi kişi idik. At yarışına gittim, yarışa katılacak atların sayısının yedi olduğunu gördüm. Bunun üzerine yedi numaralı atın üstüne oynamaya karar verdim...

— O at kazandı mı bari?...

— Hayır, yedinci geldi!...

Zayıflamak için

Kadın, doktora sorar:

— Zayıflamak için jimnastik yapmamı tavsiye etmişsiniz, hangi çeşidini yapayım?

— En basiti.. başınızı sağa, sola çeviriniz...

— Kaç defa?...

— Sadece bir defa.. size ikinci bir tabak yemek getirdikleri zaman!...

Gecikmiş bir nasihat

Doktor, yaşlı hastayı iyice muayene ettikten sonra:

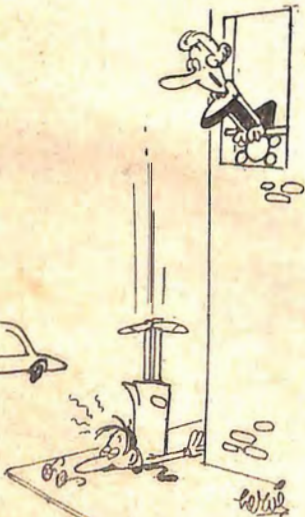
— Sen korkunç bir şekilde içkiye müptelâsın. İçkiyi bırakmış olsaydın, seksen yıldan fazla yaşardın! dedi.

Yaşlı adam güldü:

— İmkân yok doktor, diye cevap verdi, dediğinizi yerine getiremeyeceğim...

— Niye?

— Çünkü seksen yedi yaşımı geçmiş durumdayım!

— Yine mi gözlüğünü kırdın herif!...

Milletler Gülüyor

Nişanlılar

Maria, çoktan beri görmediği arkadaşı Elena'ya mağrur bir tavırla anlatır:

— Nişanım, dünyanın en iyi adamı...

Elena sözünü keser:

— İmkânı yok, benimki kadar iyi olamaz...

— Dur, sözümü bitirmedim... Bir kere nişanım öyle zeki, öyle kültürlü ki... Üstelik tanınmış bir yazar...

— Olabilir, fakat nişanım kadar çalışkan ve işine bağlı bir kimse yoktur. Ah, bir görmelisin onu, gece gündüz evde nasıl çalışır... Bir saat bile boş vakti yoktur...

— Elena'cığım, nişanım çalışkan olabilir, fakat benimki kadar kabiliyetli ve verimli değildir. Düşün, geçen ay bir roman yazmış, ellibin basılmış...

— Her halde sana fiyaka yapmak için söylemiştir bunu. Asıl nişanımın yazdığı roman çok tutulmuş, hattâ ondan kazandığı para ile güzel bir villâ satın almış...

Maria, başını azamete kaldırır:

— Benimki de bir villâ satın aldı, hem de etrafında büyükçe bir bahçesi var. Hem artık bu mânasız münakaşayı bırakalım. Senden ne diye gizleyeyim, benim nişanım meşhur yazar Giulio Bardi'dir.

Elena haykırdı:

— Benim nişanım da odur!...

Ve ikisi birden düşüp bayıldılar.

Yazısız

Berberin intikamı

Tanınmış bir sinemacı, traş olmak için berbere gider. Şapkasını çıkarıp berbere uzatır. Berber şapkayı askıya koyarken ağzını yayarak:

— Bu askı meşhur Rossi fabrikasının mamulâtındandır, der. Sinemacı, koltuğa oturur:

— Yalnız sakal traşı.

Berber başını sallar:

— Peki efendim, der ve havluyu müşterinin boynuna sararken bir spiker edasıyla konuşmaya başlar:

— Bu havlu Pollino tezgâhlarında dokunmuştur. Sağlamlık ve zarafetiyle ün yapan bu çeşit havluları süsleyen desenler, Güzel Sanatlar Akademisi profesörü Marco'nun eseridir. İnce zevkli insanların kullandığı bu havlular...

Meşhur sinemacı, lâfını keser:

— Rica ederim, traşa başlayın!

Berber sırtır:

— Hay hay efendim...

Ve eline fırçayı alıp, müşterinin sakalını sabunlarken yine çenesi açılır:

— Efendim bu Santoliv traş sabunu, cilde yumuşaklık verir, traşı bir zevk haline getirir, bunu icat eden güzellik mütehassısı Pardini diyor ki...

Sinemacı hiddetle bağırır:

— Yeter artık, işine bak! Kullandığın malzemenin evsafı beni ilgilendirmez!...

Berber sinsi bir gülümseme ile eline usturayı alır ve:

— Affedersiniz efendim, der, bütün bu söylediklerim, sahibi olduğunuz sinemada, filmde önce gösterilen bir kısım reklâmların bir kopyasından başka bir şey değildir! Nasıl, tahammül edilir şey mi?!

Tenkid!

Napoli'de deniz kenarında oturan iki balıkçı, o sırada denizde: «Help!... Help!...» (mdat, imdat) diye cırpınan adama umursamadan biraz baktıktan sonra biri ötekine:

— Şu salak herife bak, der, İngilizce çalışacağına yüzme öğrenseydi ya!...

Anlayış!

Bir genç kız, arkadaşına dert yanıyordu:

— Nişanım çok mânasız bir herif. Dün bana, maaşının bir kediye beslemeye kâfi gelmediğini, onun için hemen evlenmekte tereddüt ettiğini açıkladı. Aptal, benim kedileri sevdiğimi nereden çıkardı bilmem ki!...

Dedikodu

İki kadın, kapının önünde dedikodu yapıyorlardı:

— Şu madam Flora çok kaba ve boşboğaz bir kadın. Düşün, her öniine gelene kocasının her gece eve sarhoş geldiğini, kumar oynadığını, çapkınlık yaptığını söylüyor.

— Evet, dediğin gibi çok geveze ve saygısız bir kadın... Benim kocam, bundan daha beterini yapıyor, fakat ben bundan hiçbir kimseye bahsetmem!...

Paris hayatı

Paris'te, Boulogne ormanında iki eski arkadaş karşılaşırlar. Biri ötekine sorar:

— Kızın ne âlemde?

— Çok iyi... İki sevimli yavrusu, zarif bir villâsı, bir Buick arabası var. Bütün giysileri Fath'den...

— Peki, kocası nasıl?

— Sorma, o mânasız küçük adam hep aynı kafada. Bir türlü kızımın nikâhını kıymak istemiyor!...

Akıllı kovboy!

Güneşten yüzü yanmış bir kovboy, sert adunlarla bar'a girer. Garsona, dışarıda bıraktığı atına bir viski götürmesini emreder.

Garson sorar:

— Siz bir şey içmeyecek misiniz?...

Kovboy, terini silerek cevap verir:

— Hayır, ben atı idare edeceğim...

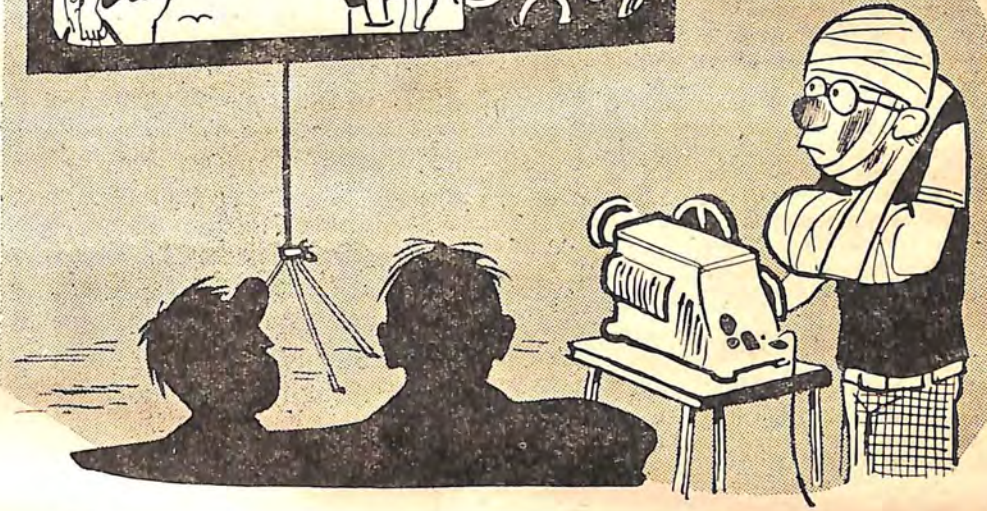
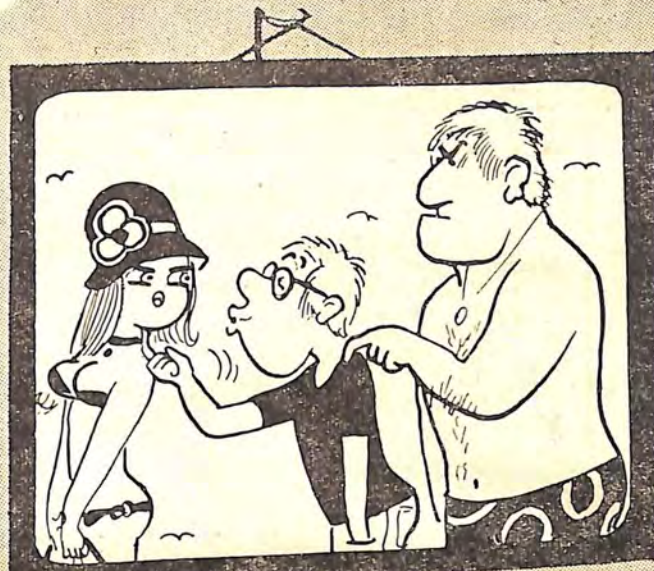

— Hadi canım, çok fazla polis romanı okuduğun için her yerde casuslar görüyorsun!...

Dünya Karikatürleri

-O KADAR ÇOK KONUŞUYORDU Kİ "HAYIR, OLMAZ", DEMEYE VAKİT BULAMADIM!..

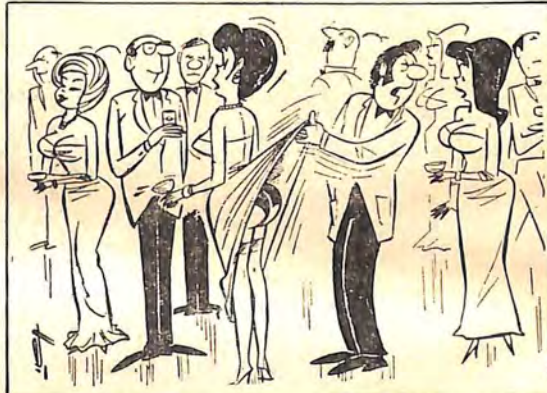
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

-İŞTE, BAK...SANA "YAS TUTUYOR", DEMEMİŞ MİYDİM!..

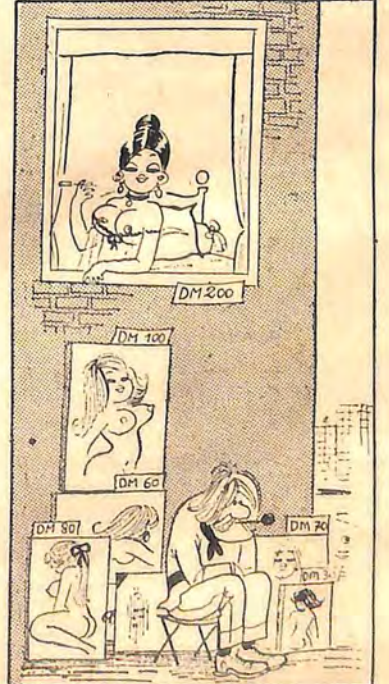
-PEKİ, YA BU KİM?

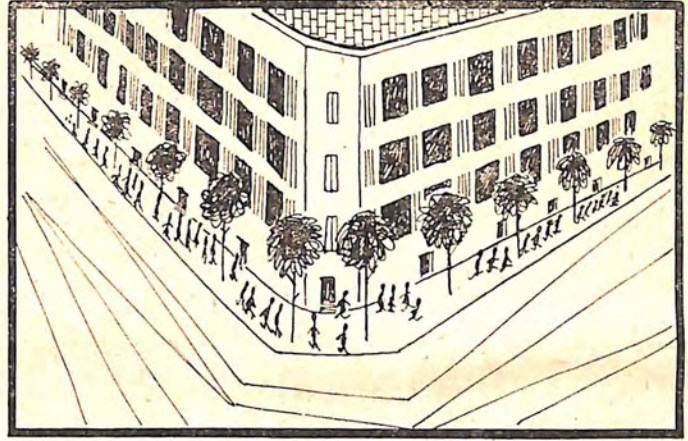
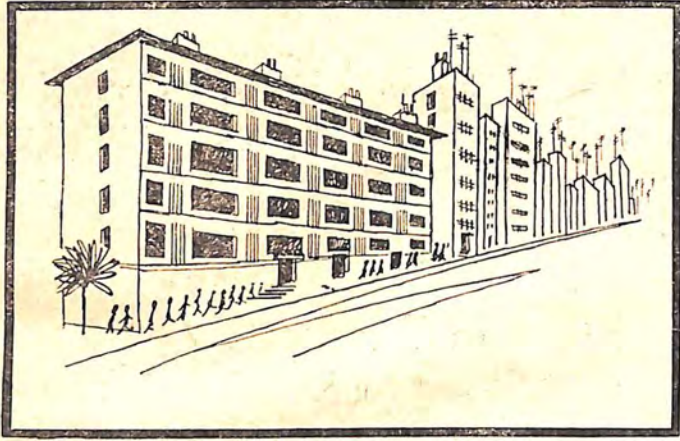
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

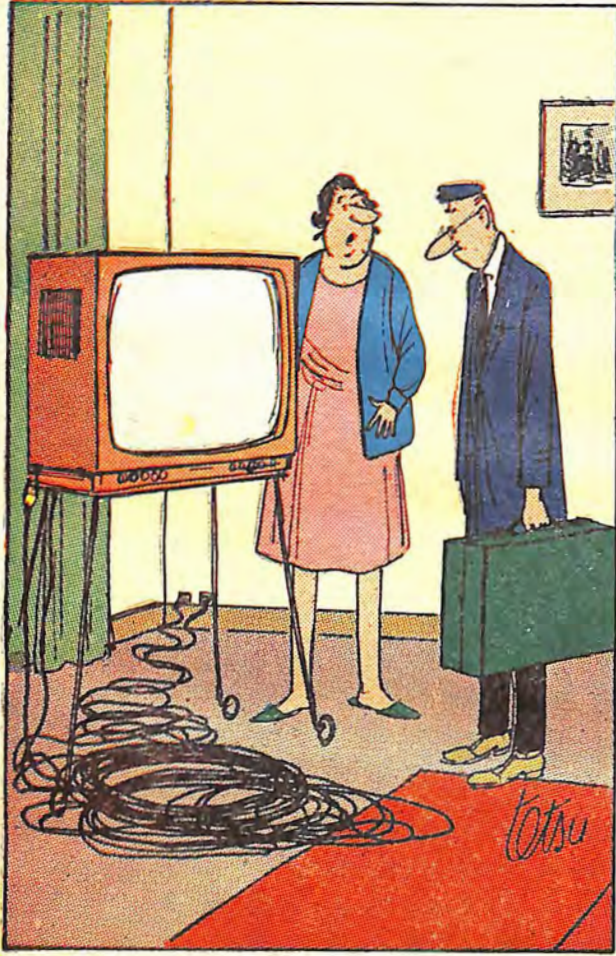
Dörtlü yonca (uğur) çekilişinde
İstanbul HARBİYE ve FENERBAHÇE' de
lüks APARTMAN DAİRELERİ
ve zengin para ikramiyeleri
kazanmak için
tasarruflarınızı 31 ARALIK 1971
tarihine kadar

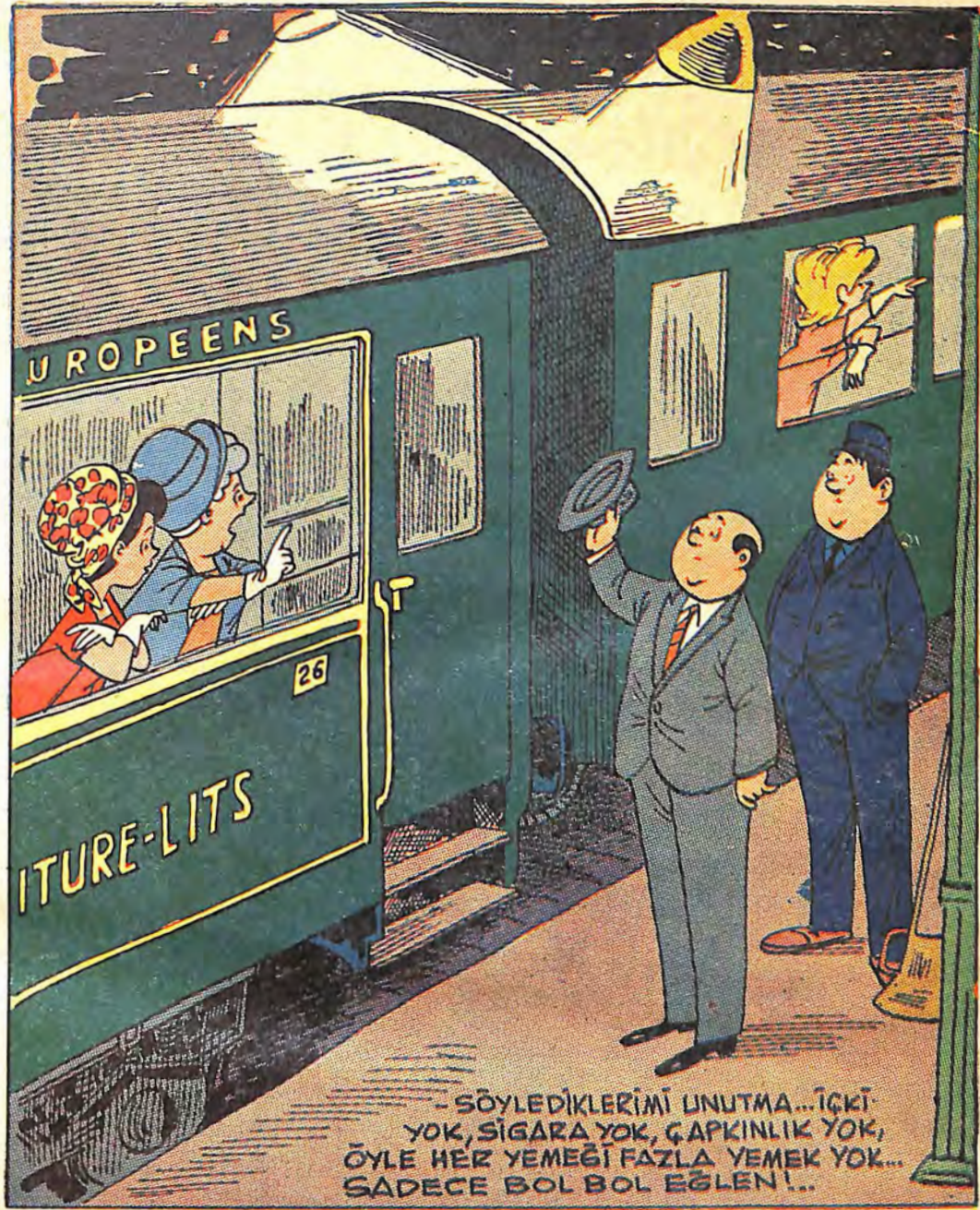
GARANTİ
BANKASInda
toplayınız

GARANTİ
BANKASI

Akhaha

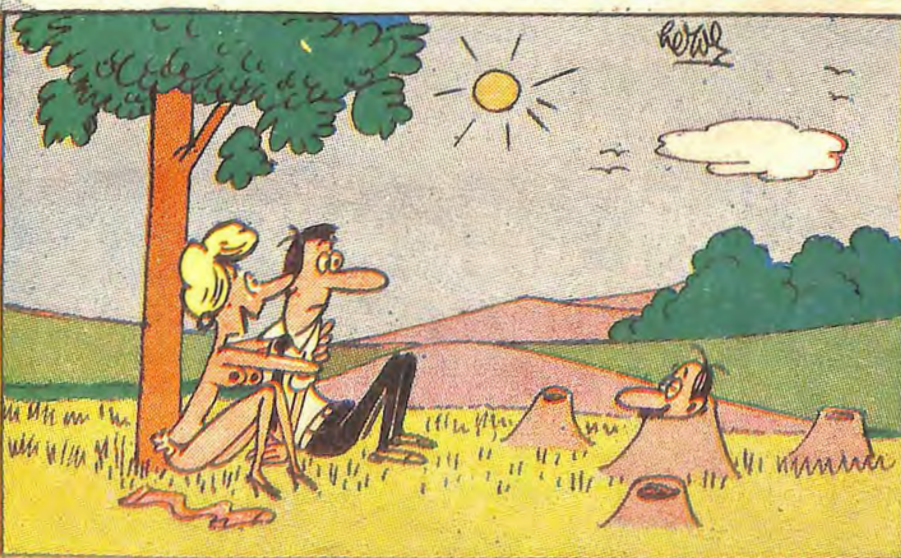
-KOCAM "PORTATİF BİR TELEVİZYON İSTERİM," DİYE TUTTURUNCA BEN DE KORDONLARI UZATIVERDİM'...

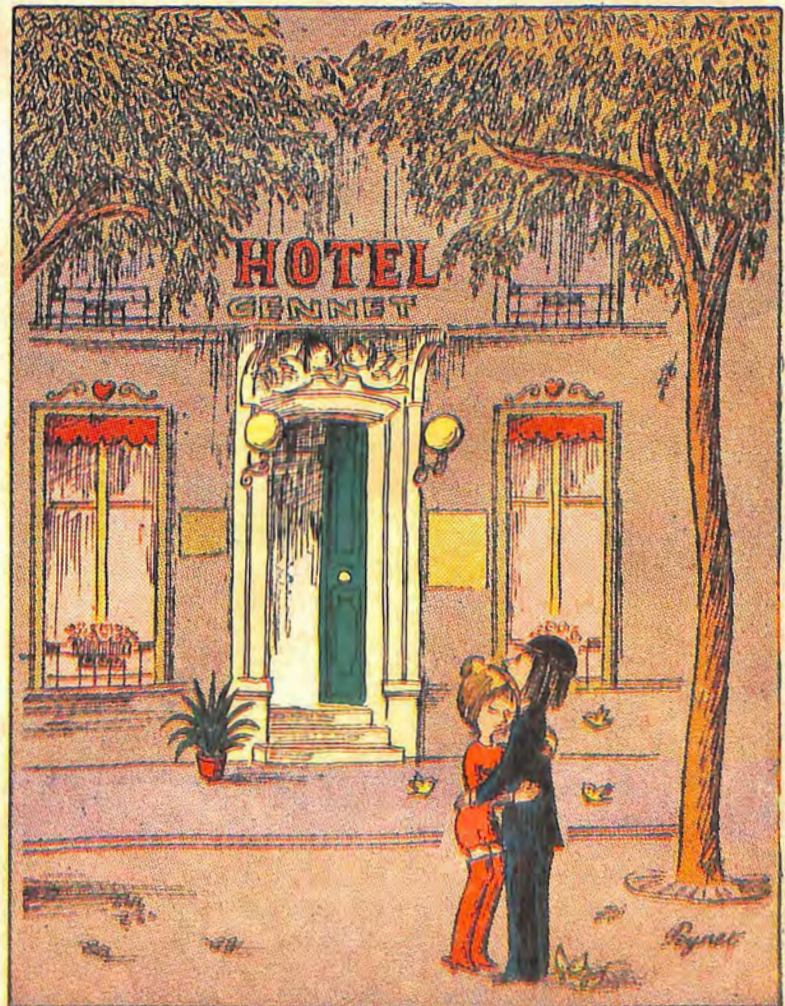
- SÖYLEDİKLERİMİ UNUTMA... İÇKİ YOK, SİGARA YOK, ÇAPKINLIK YOK, ÖYLE HER YEMEĞİ FAZLA YEMEK YOK... SADECE BOL BOL EĞLEN!...

- BU "SLOW" ONA ÇOK AĞIR GELDİ !

-BOŞVER ONA CANIM.. KÖSTEBEK KADAR MIYOPTUR!

-CENNETE GİDELİM DE SEVGİLİM, CENNETE GİDELİM !